

L'SPM neix amb força

Més de 300 professionals donen suport al Sindicat de Periodistes de Madrid en el seu Congrés Constituent

EDUARD FARINYES

“Que viene, que viene, el SPM”

La feina ja s'ha acabat per avui. Els companys de l'SPM, amb la pancarta que ha presidit les sessions del Congrés Constituent recullen els trastos perquè a partir d'ara és quan comença la feina de veritat. Des de les primeres trobades en

un bar fins al naixement del Sindicat ha passat poc més d'un any. Un temps rècord tenint en compte les dificultats del projecte, sobretot quan a Madrid no han tingut la col·laboració d'altres organitzacions del sector com en el cas de

l'SPC, cosa que ho ha fet més feixuc. L'SPM ja és aquí i ara cal dir que “que viene, que viene”, la confederació estatal de sindicats de periodistes, però la rima és més difícil i ja en parlarem més endavant

(Pàgines 3 i 12)

Es passats 23 i 24 de gener es va celebrar a Madrid, al Col·legi Major Sant Joan Evangelista, el Congrés Constituent del Sindicat de Periodistes de Madrid. Un total de 322 professionals de la capital de l'Estat van donar suport a la creació de l'SPM i, al llarg del Congrés, més de 40 persones van acostar-s'hi per donar la seva adhesió a la nova iniciativa. L'extensió del model sindical impulsat pel Sindicat de Periodistes de Catalunya és una fita que ja apareix en els nostres primers programes d'actuació i plantejaments de futur, per la qual cosa el naixement de l'SPM ens omple de satisfacció perquè suposa l'acompliment d'un dels primers objectius estratègics de l'SPC.

Ara bé, amb això no n'hi ha prou. Sabem de les inquietuds, en altres punts de l'Estat, de periodistes que han vist que el nostre model és el vàlid. Van començar a adonar-se'n a la trobada de Cadis de la primavera passada. L'SPC ha estat present en el naixement de l'SPM i, a partir d'ara, podem reunir esforços en favor de la lluita per la dignificació laboral i professional dels treballadors de la comunicació. *Fil Directe* vol destacar la importància d'aquest Congrés i per això hi dediquem un ampli espai. L'entrevista habitual de *Fil Directe* és amb el secretari general de l'SPM elegit en el Congrés, Manu Mediavilla, una persona amb una dilatada trajectòria professional amb el qual repassem la curta història del Sindicat. D'una xerrada de cafè entre uns pocs companys a un congrés amb el suport de més de 360 companys i companyes.

(Pàgines 3 i 12)

Les eleccions sindicals revaliden per ara la situació preferent de l'SPC al sector

Les eleccions sindicals celebrades fins ara han revalidat la situació preponderant del Sindicat de Periodistes de Catalunya a les redaccions dels mitjans de comunicació de Catalunya. L'SPC ha obtingut fins ara un total de 57 delegats en candidatures pròpies, més els que hi ha hagut en la candidatura conjunta amb CCOO feta a TV3. Les eleccions sindicals són un repte importantíssim per al Sindicat, que està fent esforços enormes per millorar la seva representativitat i per incrementar el nombre de llistes presentades.

Tot i que encara és aviat per fer un balanç definitiu, ja que encara som en un període

força inicial, l'SPC està força satisfet de com s'està desenvolupant tot el procés i només demanaríem al conjunt d'afiliats que hi hagués una major implicació en la preparació de les eleccions i en l'elaboració de candidatures.

A les pàgines interiors es reflecteixen quins són els compromisos i les prioritats del Sindicat en la nostra tasca als comitès d'empresa en els pròxims quatre anys. Al mateix temps, també fem una anàlisi de les situacions viscudes en algunes empreses, o d'altres que encara estan immerses en processos crucials per a la seva estabilitat futura.

(Pàgines 6, 7 i 8)

Els fotògrafs d'*El Mundo Deportivo* convoquen vaga pels dies 10 i 13 de març

L'assemblea de treballadors d'*El Mundo Deportivo* celebra el dia 24 de febrer, coincidint quasi amb l'entrada en màquines d'aquesta edició de *Fil Directe*, va decidir convocar vaga pels pròxims dies 10 i 13 de març. El motiu és la negativa de l'empresa a regularitzar la situació laboral de quatre fotògrafs. Aquesta situació és hereva directa de la que ja es va viure abans de les festes de Nadal a *El Periódico* quan l'assemblea també va convocar vaga per al dia 22 de desembre per donar suport a l'exigència dels fotògrafs d'acabar amb la situació de precarietat i regularitzar d'una vegada per totes la manca de contractació laboral.

La negativa de l'empresa a negociar, com en el cas d'EMD, va provocar que les postures es radicalitzessin. Les negociacions de darrera hora van permetre un acord.

A *El Mundo Deportivo* s'ha demostrat que la mobilització d'*El Periódico* no era un fet aïllat. Ja ho dèiem en la darrera edició de *Fil Directe*, “la fotografia està moguda”. El dia 22 de febrer es va celebrar una nova assemblea de fotògrafs de diversos mitjans. Hi ha moltes coses en joc, no només la regularització de les condicions laborals sinó la defensa d'altres qüestions prou importants, com per exemple, els drets d'autor.

(Pàgina 6 i 11)

Sumari

- 4 El col·laborador periodístic, una figura encara incompresa massa sovint
- 5 L'SPC afronta una etapa de màxima intensitat i reforça l'estructura organitzativa
- 5 La Plataforma Pro Drets D'autor podrà denunciar d'ofici els abusos de la LPI
- 9 Els becaris, l'estafa organitzada d'una bona part dels mitjans
- 10 TV3, el colobrot que mai s'acaba i un nou capítol especialitat de la casa
- 10 Èxit de les vagues parcials a Catalunya Ràdio per demanar l'equiparació amb TV3

Editorial

La contractació, una darrera oportunitat de negociació

Arriba una nova edició de *Fil Directe* amb un retard considerable pel que és el compromís i la voluntat de la Junta Executiva. El darrer semestre, l'activitat del sindicat ha estat frenètica, circumstància que ha provocat sovint no disposar del temps necessari perquè les persones que han dut a terme aquestes tasques ho poguessin escriure. La voluntat i el compromís és intentar recuperar el ritme habitual de *Fil Directe*, és a dir cada dos mesos. Tot i això, per reforçar la nostra política de comunicació, l'SPC està preparant un pàgina web a Internet que permeti oferir el màxim d'informació, i el més actual possible, sobre l'activitat del Sindicat.

Una de les batalles en les quals ha estat el Sindicat és en la de la contractació. Des de fa temps, l'SPC ha estat partidari d'un gran acord entre empreses de comunicació i periodistes per tal de regularitzar un mercat de treball caracteritzat avui com un magma d'irregularitats, on impera la llei de la selva, la precarietat més absoluta d'un nombre cada vegada més gran de periodistes, la picaresca i la il·legalitat pura i simple, o l'alegalitat. De fa temps també, les nostres peticions de diàleg i d'acord han rebut la mateixa resposta: no existeix un interlocutor patronal per tal d'establir una negociació de caràcter global.

L'obstinació de la patronal, per tal d'existir en àmbits de representació internacional i negar-se a assumir cap representativitat en l'àmbit de la negociació, és una burla que només la manca d'organització de la professió en el conjunt de l'Estat ha permès perpetuar. A Catalunya, però, les condicions han variat notablement i aquest parany ja no es pot sostenir més temps. O les empreses i la seva representació global es decideixen d'una vega-

da a la via negociadora, ni que sigui com a mal menor, o cada empresari pel seu compte haurà d'assumir les conseqüències de l'esclat d'una olla de pressió que els professionals del sector ja no poden admetre, sense hipotecar les seves pròpies perspectives laborals.

La dificultat, però, de la negociació empresa per empresa i quan ja ha esclatat el conflicte consisteix en què, una vegada evidenciada la llista amb noms i cognoms dels periodistes mal contractats o simplement camuflats a les plantilles sense regularitzar, és impossible arribar a un acord que no sigui simplement el tot o res. Com deixar fora de l'aplicació d'un dret fonamental a uns sí i els altres no? No seria més raonable establir uns criteris generals, unes modalitats de contractes i pactar un termini d'adaptació? No seria menys dolorós un debat genèric sobre les situacions que es donen i les fórmules de solució abans d'entrar a la denúncia concreta i a l'enfrontament personal?

L'obstinació empresarial no ens dóna marge per discernir sobre quina fóra la millor via de solució. Ens empeny a l'enfrontament directe, molt segura que en aquest terreny ha manat impudicament, o molt cega sobre el que els pot caure al damunt. El taló d'Aquilles de les empreses de la comunicació està en els abusos de contractació o manca de contractació i en l'abús indiscriminat de la propietat intel·lectual. Dues cares de la mateixa moneda que poden caure al damunt de les empreses com una llosa de difícil digestió. Les empreses ho saben, assumeixen el risc i s'escandalitzen hipòcritament quan els esclata el conflicte.

Avui, en un període on els beneficis empresarials són prou notables, donat l'increment sostingut de la publicitat i l'estabilitat del cost del paper, seria el millor moment per regularitzar la situació contractual dels periodistes. Ho hem dit per activa i per passiva. La professió és una olla de pressió.

Potser un dia no massa llunyà, sigui escàs l'espai per a la negociació.

Tenim un nou horari d'atenció al públic

A partir de l'1 de gener de 1999, el Sindicat de Periodistes de Catalunya ha modificat el seu horari d'atenció al públic. L'SPC roman obert de dilluns a divendres de dos quarts de deu del matí a dues del migdia i de dos quarts de quatre de la tarda fins a les vuit del vespre. Al mateix temps recordem que els divendres a la tarda, de dos quarts de cinc a dos quarts de vuit, és l'horari que el servei jurídic del Sindicat és a disposició dels afiliats que ho necessitin. En qualsevol cas, però, primer cal concertar la cita amb la secretària del Sindicat.

El Sindicat de Periodistes de Catalunya ha editat la Guia de Serveis per als afiliats i afiliades, que ja ha estat tramesa al conjunt dels membres de l'SPC. Es tracta de la relació de tots els serveis a disposició de l'afiliació que han estat gestionats directament o gràcies als convenis signats amb altres sindicats. Si hi ha algú que no ha rebut el seu exemplar, que es posi en contacte amb la secretària del Sindicat per poder disposar-ne d'un.

La secretària de Serveis de la Junta Executiva del Sindicat està oberta a tots els suggeriments que se li pugin fer arribar per anar de mica en mica complementant l'oferta a fer al conjunt de la professió així com de les persones de contacte per poder fer la gestió de la prestació. Utilitzar

L'SPC edita la Guia de Serveis

els serveis que ofereix el Sindicat no és només un avantatge per qui els fa servir sinó que afavoreix al conjunt de l'afiliació perquè cada cop més es poden negociar en millors condicions.

Des de l'edició de la guia, a finals de l'any passat, s'han gestionat dues ofertes més. Es tracta d'un metge de família per als afiliats i afiliades i el seu nucli familiar, del qual ja es va informar per carta a principis d'any. Qui estigui interessat en aquest servei cal que es posi en contacte amb la secretària de l'SPC. El segon són els vals d'ajuda per dinar, el xec Gourmet, per a qui ha de fer els àpats prop del seu lloc de treball, que s'ha de negociar a través dels comitès d'empresa, als quals ja s'ha informat d'aquesta possibilitat.

Finalment, cal recordar a qui estigui interessat en les residències d'estiu de CCOO, que cal que ompli com més aviat millor les sol·licituds corresponents, que són a la seu del Sindicat.

Comença la negociació de convenis

Al marge de les negociacions més complexes en determinades empreses que, per la conflictivitat interna que han generat ja s'expliquen més a bastament en altres pàgines de *Fil Directe*, l'SPC ha estat present, en solitari o conjuntament amb altres sindicats, en les que s'han realitzat en altres mitjans de comunicació. Així, el Sindicat ha participat en les negociacions del conveni, algunes d'elles ja finalitzades, als diaris *Avui*, *Diari de Tarragona*, *El Mundo de Catalunya*, *Diari de Terrassa*, *El País i Sport*. En aquests dos darrers mitjans, l'SPC hi és present a través dels seus membres en els comitès d'empresa mentre que a la resta ha estat des de la Junta Executiva o dels assessors laborals del Sindicat.

L'afiliació a l'SPC segueix creixent

L'afiliació a l'SPC continua incrementant-se de manera lenta però constant. Des de finals de l'any passat s'han donat d'alta unes 50 persones i actualment ja superem el nombre de 700 afiliats/des. Una bona part de les noves afiliacions han estat en un mitjà on fins ara la nostra presència era un pèl escassa com és a *La Vanguardia*

Butlleta d'afiliació

En/Na (nom i cognoms) .....
 NIF ..... Situació laboral (actiu o atur) .....
 Empresa on treballa.....
 Categoria / càrrec .....
 Domicili de la feina ..... Telèfon.....
 Domicili particular..... Telèfon.....
 s'inscriu en el Sindicat de Periodistes de Catalunya i accepta el càrrec al seu compte bancari de les quotes establertes

Quota mensual en funció dels ingressos nets mensuals: **A.** Aturats, quota: 500 ptes. **B.** Fins a 100.000 pessetes, quota: 1.100 ptes. **C.** Fins a 200.000 ptes., quota: 1.600 ptes. **D.** Fins a 300.000 ptes., quota: 2.100 ptes. **E.** Més de 300.000 ptes., quota: 2.600 ptes.
 Podeu enviar la butlleta a: Sindicat de Periodistes de Catalunya.
 Ronda Universitat, 20, 3er. 1ª. 08007- Barcelona

Domiciliació de les quotes

Banc/Caixa .....
 Agència número.....
 Adreça.....
 Codi Postal..... Població..... Província.....
 Senyors:
 Agrairé que s'atenguin, a partir d'ara, els rebuts que periòdicament seran presentats al cobrament pel "Sindicat de Periodistes de Catalunya, amb càrrec al meu compte corrent / llibreta nº ..... a nom de.....
 Atentament,
Signat (nom i cognoms)

L'SPM, una altra veu

El Sindicat de Periodistes de Madrid, una aposta professional, independent i progressista

MANU MEDIAVILLA

El Sindicat de Periodistes de Madrid (SPM) és, per fi, una realitat. Els passats 23 i 24 de gener va celebrar el Congrés Constituent en el qual van participar-hi activament quasi la meitat dels seus 322 preafiliats. El plenari va aprovar els Estatuts, el Manifest Fundacional, que inclou una plataforma mínima reivindicativa i les ponències sobre Col·laboradors i Drets d'Autor. Òbviament, també es van escollir els òrgans directius per als pròxims quatre anys. La filosofia del recentment nascut SPM, que reconeix la seva inspiració en l'aposta professional, progressista i independent del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), va quedar resumida en la idea clau de "sumar sempre". Sumar, doncs, esforços amb totes les organitzacions disposades a lluitar per revertir el creixent deteriorament de la situació laboral i professional dels informadors.

En un escenari tan simbòlic de la moguda progressista com el Col·legi Major Sant Joan Evangelista, el Congrés Constituent de l'SPM va ser un clar exemple de vitalitat democràtica i de desafiament al cercle viciós de passivitat i resignació que l'atur i les reformes laborals han estès a la professió. Per una part, els congressistes, no només es van sumar amb passió als debats, sinó que van aportar idees i iniciatives que van quedar incorporades a les ponències i documents fundacionals del Sindicat. Per una altra part, van deixar patent el seu compromís al completar àmpliament els 32 noms necessaris per a la candidatura oberta al Consell Directiu, l'òrgan màxim entre congressos.

Aposta per l'unitat

Els invitats al Congrés van aportar els seus matisos, el seu granet de sorra. Uns, des de la distància, com la Unió de Treballadors de la Comunicació del País Basc, la Federació d'Associacions de la Premsa d'Andalu-

EDUARD FARINYES

No tot són debats i reunions en un congrés. També hi ha moment pel repòs i compartir la taula

Una junta executiva força representativa

Els noms que relacionem a continuació són els que la història dirà que van compondre la primera Junta Executiva del Sindicat de Periodistes de Madrid (SPM). Com es pot veure, és una junta força equilibrada pel que fa a mitjans grans i petits, escrits i audiovisuals, homes i dones, enfi, com diu l'odiosa expressió, políticament correcta
Secretari General: **Manu Mediavilla**. Ag. Colpisa
Vicesecretari Gen.: **Luis Mendez**. col.labor. i correspons.
Secretari d'actes: **Paco Pardo**. Agència Efe
Organització **Tino Tovar**. Servimedia
Comunicació: **Susana Macias**. Antena 3

Finances: **Chus Rodríguez**. Gabinet Infopres
Dona: **Marta Caravantes**. ONG's Solidarios
Formació-Serveis: **Gonzalo Aragonés**. Cambio 16
Acció Sindical: **Miguel Chartes**. Europa Press TV
A.S. Premsa: **Agustín Uanel**. El Mundo
A.S. Ràdio: **Verónica Sanjosé**. Onda Cero
A.S. TV: **Leonor Mayorga**. TVE
A.S. Gabinet de premsa: **Elvira Allaga**. Zeppelin
A.S. Agències: **Elisa García**. Colpisa
A.S. Col.laboradors: **Agustín Catalán**. El Periódico
A.S. Fotògrafs: **Cristobal Manuel**. El País

sia, l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, la secció sindical de TV3 o la Confederació General del Treball de Castella-Lleó, que van enviar missatges de suport i solidaritat. La llista va incloure el nou ministre de Treball i Afers Socials, Manuel Pimentel, que va remetre un telegrama per disculpar la seva absència i reiterar la disposició al diàleg amb l'SPM ja oferta pel seu antecessor, Javier Arenas, per tal de solucionar els greus problemes laborals dels periodistes.

Els altres, amb la seva presència. Des de la nutritiva delegació de vuit membres de l'SPC, fins a la resta de representants del Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (CCOO, UGT, FAPE) passant per d'altres de sindicals (USO-Madrid) i associatives (Associació de Fotoperiodistes i Reporters, l'Associació Nacional de Periodistes de les Administracions Públiques i l'Associació de Periodistes Gràfics).

De les seves intervencions en el Congrés Constituent, l'SPM es

queda amb el doble consell del president de l'SPC, Enric Bastardes, que va dir que "no s'ha de menysprear el que altres han fet ni les idees procedents d'altres àmbits". Alfonso Diez, de l'Agrupació de Periodistes d'UGT, va assegurar que "sol no es va enlloc, i en aquesta professió, menys". Carmen Rivas, representant de la Federació de Transports i Comunicació de CCOO va dir que "feia falta un sindicat de periodistes i, més encara, que ens organitzem. Cal enfortir la unitat de la professió." Per part

de la FAPE, José Maria Torres Zervigon, va considerar que "només unint-nos, tindrem capacitat d'imposar un seguit de condicions en una negociació sobre situacions de treball dignes".

L'SPM no només assumeix aquests consells i aquesta aposta comuna per la unitat, sinó que, a més, coincideix amb Dardo Gómez, secretari de Relacions Externes de l'SPC, en què "l'èxit d'aquest Congrés no és per a l'SPM, sinó per al conjunt de la professió".

Plataforma mínima

El Congrés va matisar i va ampliar, la Plataforma Mínima reivindicativa de l'SPM. El Sindicat lluitarà per un contracte bàsic per als periodistes (que respecti la jornada laboral, que garanteixi una remuneració mínima de 150.000 pessetes i que impedeixi la contractació d'ETT's), exigirà la clarificació i regulació de les figures del col·laborador i del free-lance (de manera que, per una part, es garanteixi el dret a exercir com a tals en condicions laborals i econòmiques dignes i que per l'altra s'eviti la seva utilització com a plantilla encoberta i s'asseguri la cobertura social en els casos en què sigui necessari). L'SPM també advocarà per la regulació de les pràctiques i de l'activitat dels becaris universitaris, per tal que les empreses no els utilitzin com a mà d'obra barata o gratuïta ni els facin ocupar llocs de treballs estructurals.

Altres demandes són el reconeixement dels drets d'autor, l'aprovació i implantació d'Estatuts i Consells de Redacció d'acord amb el codi Deontològic, la regulació del periodisme al servei de les Administracions Públiques i la defensa de l'existència dels mitjans de comunicació públics i de la seva objectivitat i pluralisme informatius. L'SPM també combatrà tota discriminació dins de la professió i lluitarà per fer realitat la teoria igualtat d'oportunitats per a la dona.

El conveni d'El Norte de Castilla, nou marc laboral de la premsa

FIL DIRECTE

L'SPC saluda amb total satisfacció el naixement del Sindicat de Periodistes de Madrid, com no podia ser d'una altra manera. Però tot no s'acaba aquí. Després de la trobada de periodistes de Cadis calia forçar la màquina que els assistents a la trobada de periodistes havien posat en marxa. El passat mes de novembre es va celebrar a València una reunió ampliada del Fòrum d'Organitzacions de Periodistes d'Espanya (FOP) per tal d'impulsar i dur a terme les conclusions emanades de la trobada de Cadis.

Un dels punts essencials era la negociació d'un conveni marc. Cal recordar que en els darrers pactes entre patronal i sindicats es reconeix de manera explícita que la premsa diària i la ràdio privada no tenen cap tipus de conveni i que per tant, s'insta a les parts a negociar-ne un, cosa

que la patronal de premsa ha ignorat olímpicament.

La proposta de l'SPC ha estat sempre l'elaboració d'un conveni nou que regulés totes les realitats de la professió. abans que l'ampliació d'un conveni ja existent. Com que la patronal segueix negant-se a negociar tot i haver estat requerides pel ministeri de Treball a fer-ho, els sindicats confederals han optat per demanar a les autoritats laborals l'extensió d'un dels convenis existents. Concretament es tracta del d'El Norte de Castilla, que, en línies generals, no es pot considerar un mal conveni però que no contempla aspectes redaccionals que per a l'SPC són bàsics.

Col.laborador versus free-lance

L'SPC ha fet diverses aportacions als debats que es van fer a València, bàsicament en matèria de col·laboradors i beca-

ris. Pel que fa a la primera d'aquestes qüestions, hem detectat que encara hi ha una certa confusió entre el que és un col·laborador estricte, el que és un free-lance i el que és plantilla encoberta. Com ja és conegut, l'SPC ha impulsat una proposta de regulació legal de la figura del col·laborador que ha estat assumida pel conjunt de la professió arreu de l'Estat. Però amb això no n'hi ha hagut prou per esvair els dubtes de molta gent sobre les diverses situacions que es presenten a les empreses. Per això, hem elaborat un document més de caràcter pedagògic que de proposta normativa que és a disposició de tothom a la seu del Sindicat, i del qual n'ofereim un extracte en aquesta edició de *Fil Directe* (vegeu pàgina 4).

Pel que fa al tema becaris, el Sindicat ha endegat una àmplia ofensiva per acabar amb l'abús que hi ha d'aquesta figura

a moltes redaccions. També en aquesta edició de *Fil Directe* (Pàgina 9), en trobareu més informació.

Els drets d'autor dels plumilles

Al marge d'això, l'SPC està preparant una assemblea de col·laboradors per tal d'informar i debatre sobre diverses campanyes que s'estan impulsant. Un dels temes principals a tractar és el dels drets d'autor sobre els quals també hi ha una gran confusió. Hi ha hagut sempre la creença que aquesta qüestió era una cosa exclusiva dels fotògrafs, però no és així. Els redactors, altrament dits *plumilles* també tenen els seus drets en aquest terreny, que encara són més vulnerats que en el cas dels fotògrafs perquè, bàsicament, en els *escriptors* hi ha molt poca consciència sobre el que poden reclamar per l'autoria dels seus textos.

Què és un col.laborador?

F.D.

En els diferents fòrums i debats en què l'SPC participa per parlar de la situació laboral de la professió, sempre acaba sortint el problema dels col.laboradors i la precarietat que pateixen. Aquesta preocupació fa que aquest sigui un dels temes que es discuteix més i que aixeca una diversitat d'interpretacions més alta. Algunes d'aquestes, però, encara estan basades en el desconeixement o en el menysteniment interessat cap a aquest col·lectiu. L'SPC, al marge de les propostes normatives que ha fet, com aquesta qüestió, ha elaborat un document que resumeix els debats que s'han fet fins ara i que reproduïm resumit per ajudar a clarificar algunes confusions que encara hi ha molta gent que té.

El fenomen de la col·laboració periodística és tan específic del periodisme que durant anys molts companys dels sindicats confederals no han comprès la necessitat d'un règim especial per a ells i entenien que l'única solució al problema era la integració formal dels col·laboradors en l'organització de les empreses. Avui, ja totes les entitats que pertanyen al Fòrum d'Organitzacions de Periodistes han entès aquesta realitat singular i s'han compromès a una lluita per aconseguir un marc legal adequat que reguli aquesta relació laboral especial. Tot i això, encara hi ha companys que confonen quin és el sentit exacte d'aquesta figura i tan aviat diuen que un col·laborador és un periodista sense contracte encara que tingui relació laboral com el que no en té cap.

Una tendència en augment

Un altre aspecte a considerar és que la franja de producció coberta per col·laboradors creix a passes de gegant i ho fa en la mateixa proporció que es redueix la presència de professionals a les redaccions. I tots els pronòstics diuen que aquesta tendència continuarà creixent arreu. En línies generals, es percep que gran part de la professió no veu clares les raons de les reivindicacions d'aquest col·lectiu, que no té una visió real de la participació del treball per col·laboració en el global de la producció productiva i que, encara menys, és conscient que tots els periodistes integrats en les estructures formals de les empreses són col·laboradors en potència.

Segons les dades de les mateixes editores de diari, el 1994, el 34% dels periodistes empleats eren col·laboradors, percentatge que va pujar fins al 35% el 1995 i fins al 42% el 1996. És a dir, que quasi la meitat dels professionals de premsa diària treballen amb cobertura social incerta, sense representació sindical i amb escassa capacitat de negociació. La participació dels col·laboradors en la premsa no diària i en les empreses audiovisuals és encara superior. Tot i que no n'hi ha dades detallades, en el cas de la premsa diària, el treball dels col·laboradors cobreix entre un 60 i un 90% de la producció total.

En el sector audiovisuals, aquesta modificació de les relacions laborals és també força preocupant. En molts casos, els contractes laborals convencionals han estat substituïts per contractacions mercantils de prestació de serveis, en bona part en productores alienes. Entre 1992

i 1996, la destrucció d'ocupació en aquest sector ha estat del 28,8%. En el cas de la comunicació institucional es poden fer afirmacions similars ja que en moltes ocasions es tracta d'activitats que no es realitzen mitjançant un contracte laboral ni a temps complet.

Un altre aspecte a tenir en compte és la dinàmica que les possibilitats telemàtiques estan imprimint en els últims temps a la producció mitjançant periodistes col·laboradors. Des de sempre, el sector de la comunicació ha estat un dels que s'ha adaptat amb més rapidesa als avenços tecnològics. En els darrers quinze anys, s'ha modificat substancialment la producció industrial i s'han eliminat molts grups de treball, com linotipistes, muntadors, retocadors, i ara aquesta feina es fa des de les redaccions.

Ara la modificació ve per la via de les noves possibilitats que hi ha per al treball a distància. Moltes empreses ja ho estan posant en pràctica pel que suposen d'estalvi en les seves despeses i la descàrrega d'obligacions contractuals amb els treballadors. Així, s'eliminen llocs de treball, es rebaixen les cotitzacions a la Seguretat

executa la seva feina en el mitjà, que està integrat en l'estructura formal de l'empresa però que no disposa de contracte laboral. És un periodista que treballa en una empresa que incompleix la llei i que per tant poden en qualsevol moment ser denunciades davant les instàncies oportunes. Per tant, col·laborador no és absència de contracte laboral. Això és una actuació il·legal.

També seria erroni deduir que és col·laborador qui no té relació laboral, perquè sí que en té. Tal com han reconegut diferents sentències judicials, els periodistes col·laboradors desenvolupen tasques complint amb més d'un dels requisits necessaris per establir una relació laboral. Treballa per un encàrrec exprés del mitjà i elabora un material prèviament convingut per l'empresa, tan en contingut com en forma i extensió. Moltes vegades, la feina es fa conjuntament amb altres professionals en plantilla. De fet, molts d'ells tenen al seu càrrec seccions específiques o cobreixen de manera habitual un determinat tipus d'informació i d'això els exemples són innumerables. Sovint, les col·laboracions es perllonguen en el temps i generen una dependència econòmica molt important en no pocs casos.

El que fonamentalment separa el col·laborador del free-lance és que el primer no produeix pel seu compte i risc i que estableix una relació laboral. La diferència respecte a la resta de periodistes que també tenen relació laboral és que el col·laborador no s'integra plenament en l'organització de l'empresa. *Periodista col·laborador és aquell l'ocupació habitual i remunerada del qual consisteix en la confecció de textos, imatges fotogràfiques o d'altres, dissenys, gràfics o similars, d'una forma regular, per a una o més empreses dedicades a la difusió de textos, imatges o gràfics, per mitjà de qualsevol sistema obeint instruccions bàsiques d'aquestes i sense integrar-se formalment en el seu àmbit d'organització.*

El fet de no estar plenament integrats en l'estructura de les empreses no suposa absència de relació laboral sinó l'existència d'una de diferent que té el seu origen en l'especificitat de la professió i en les particulars necessitats de producció dels mitjans, que són diferents a les d'altres tipus d'empreses. Aquesta singularitat no és excusa per mantenir gairebé la meitat dels periodistes en situació de precarietat, i per això cal una regulació urgent de la figura del col·laborador periodístic i que es faci amb aquests criteris apuntats.

La manca d'una visió correcta del treball d'aquest col·lectiu de professionals, ha portat a una situació que fomenta el treball precari, perjudica la qualitat de la informació, fomenta l'existència d'un mercat salvatge, promou l'incompliment amb la Seguretat Social, inductiu les empreses a vulnerar la legislació laboral vigent i discrimina un important col·lectiu de treballadors.

En aquest sentit, l'única iniciativa sorgida a l'Estat espanyol per regular la feina del periodista col·laborador és la que ha elaborat l'SPC i que ha estat assumida pel conjunt dels treballadors del sector. El text és a la taula del ministre de Treball i a la de les patronals, que fins ara s'han negat a negociar qualsevol regulació del sector.

ANDREU PUIG

Social i es tallen els lligams amb els convenis. Això ja està passant, fins al punt que hi ha una recomanació de la Comissió Europea del 27 de maig de l'any passat que diu que "es reconeix la particular vulnerabilitat dels treballadors a domicili i la necessitat de prestar-los una protecció adequada... que la naturalesa del treball a domicili està evolucionant ràpidament, amb la introducció de noves tecnologies de la informació, el que fa més necessària una protecció adequada".

El free-lance i la plantilla encoberta

El periodista free-lance és el periodista que fa una venda ocasional de material periodístic que ell produeix segons el seu criteri i risc i que l'empresa l'adquireix si li interessa però que el seu contingut i forma li és prèviament desconegut. Aquesta és una forma de treball cada cop menys freqüent, no només pel risc econòmic que entraña la producció per compte propi sinó també perquè aquesta fórmula no encaixa en els actuals sistemes de producció dels mitjans de comunicació.

Tampoc és un col·laborador aquell periodista que

Una fotogràfia apallissada en una "mani"

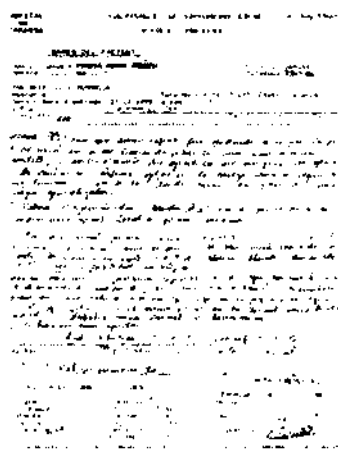
F.D.

El passat 20 de novembre, en el decurs d'una manifestació celebrada a Sabadell, la companya Mireia Comas, fotogràfica col·laboradora de *La Vanguardia*, *Nou9*, *Diari de Terrassa* i *Ajòblanc*, va ser detinguda i agredida per la policia. Aquest és el relat que la mateixa Mireia ha fet pels diferents mitjans on ha denunciat els fets.

"El divendres 20 de novembre de 1998, em trobava a Sabadell fent fotos a una manifestació antifeixista per a un treball que estic realitzant sobre mobilitza-

cions socials. Mentre disparava una foto, de sobre, tres agents antiavalots corrent cap a mi em van agafar violentament per la jaqueta i em van tirar a terra, colpejant-me fortament el cap en la caiguda. Un altre parell d'agents van començar a donar-me cops de porra a l'esquena i al cap i després em van arrossegar fins a un cotxe patrulla i em van portar a la comissaria de Sabadell."

"Van exigir que els lliurés la màquina de fer fotos, cosa a la que em vaig negar perquè no volia que em traguessin el rodet i perquè és il·legal. Em van insul-

tar i amenaçar. Finalment em van retornar a la sala d'espera i després, em van dur a una altra habitació on sis agents se'm van tirar a sobre. Una dona policia que els acompanyava em va esclafar el cap a terra mentre un dels seus companys em retorçava els braços enrera i la resta m'apallissava".

"La càmera finalment es va trencar mentre els cops continuaven fins i tot emmanillada. Al cap d'una estona em van despullar i escorcollar. Quan vaig sortir en llibertat, vaig tornar a l'hospital on em van haver

de posar un collar al coll pels cops i em van fer una revisió on es deia clarament que tenia tot el cos contusionat i ple de blaus, receptant-me la medicació corresponent".

L'SPC deplora aquestes actuacions policials i exigeix l'aclariment dels fets per part de les autoritats corresponents i que es depurin les responsabilitats que s'escaiguin. Al mateix temps oferim tot el nostre suport a la companya agredida perquè aquests fets són inadmissibles en una societat democràtica.

Una etapa especialment intensa

ENRIC BASTARDES

La permanent expansió de les tasques quotidianes del Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), ens havia portat, als darrers temps, a una difícil situació de col·lapse de la Junta Executiva per poder fer front a tots els compromisos adquirits i les obligacions cada dia més nombroses i intenses que el propi desenvolupament i implantació reeixida del sindicat comporten.

Així ho vam expressar obertament en els debats del darrer Congrés, demanant a l'afiliació una implicació més gran en les tasques generals del Sindicat i un reforçament dels equips directius i de les diferents secretaries. Si això ja era una urgència el mes de juny del 1997, des del darrer Congrés fins avui no ha parat d'incrementar-se l'activitat, les demandes i les exigències que el Sindicat ha d'afrontar i vol amb diligència.

Malgrat tot, la nostra afiliació, cada dia més nombrosa, o delega excessivament les seves responsabilitats a uns quants representants o limita majoritàriament la seva activitat al si de cada empresa, la qual cosa fa que només uns pocs es vegin abocats a atendre totes les activitats derivades del manteniment de l'organització global.

Aquestes circumstàncies han conduït la Junta Executiva, no sense moltes deliberacions i càlculs previs, a prendre la decisió de contractar un assessor sindical per tal de reforçar alguns fronts especialment importants en aquests moments i que hauran de suposar la definitiva consolidació de la nostra implantació i eficàcia. D'aquesta manera, i després de sis anys des de la constitució del Sindicat, accedim

El Sindicat disposa per primer cop d'un assessor sindical per reforçar el funcionament intern

Així, per exemple, el període electoral present a reforçar per tal de repetir o millorar, si és possible,

a tenir un primer assessor sindical per reforçar la nostra tasca quotidiana, en contra del que havien estat els criteris fundacionals, però que la realitat i el propi èxit del Sindicat, ens ha acabat imposant com una necessitat irrenunciable.

les nostres candidatures i representativitat, de cap a cap de la geografia catalana i en el conjunt de les empreses de comunicació.

També s'obre un nou impuls per consolidar les activitats formatives, en plans de formació continuada i reciclatge, qüestions que el Sindicat està obligat

a oferir al conjunt dels i de les periodistes, i especialment als i les seves afiliades.

Impuls a la negociació

També la negociació col·lectiva ha de manifestar un notable impuls amb la presència no només de tècnics jurídics i laboralistes, sinó també amb més assessorament sindical directe des de la Junta Executiva. Aquest darrer aspecte és especialment rellevant quan s'obre un nou període de renegociació de convenis, on la política d'ocupació i les modalitats de contractació, per tal d'eliminar en la mesura del possible les il·legalitats més evidents i les zones més grises de les relacions laborals entre empreses i periodistes, han d'ocupar un lloc preferent. Tal com demostren els recents conflictes en diverses empreses per tal de regularitzar la situació de fotògrafs, col·laboradors i corresponents.

Aquests principals eixos d'ac-

tuació no esgoten ni de lluny la globalitat de les iniciatives en curs. En el context preelectoral que ja es viu a Catalunya, la possibilitat d'influir per a una redefinició de les regles de joc en els mitjans públics, i molt especialment a la CCRTV, és també una prioritat d'especial interès. Ho és també l'impuls d'un ampli acord sobre la presència a les empreses

dels estudiants en pràctiques i l'eradicació de les situacions d'abusos pròximes a l'esclavatge.

I sortint, més enllà del territori estricte de la nostra actuació, la necessitat de vertebrar la professió al conjunt de l'Estat ens dóna una especial responsabilitat per tal de vetllar per una correcta orientació en les possibilitats, avui reals, de negociació

de convenis generals dels sectors de la comunicació, la marxa del Fòrum d'Organitzacions de Periodistes (FOP), o la consolidació d'altres sindicats de periodistes d'arreu de l'Estat que, com el Sindicat de Periodistes de Madrid (SPM) han de constituir les bases d'una futura Confederació de Sindicats de Periodistes d'Espanya.

La tasca és, doncs, engrescadora però immensa, i ens cal recordar una vegada més la necessitat de col·laboració de tots i totes, per tal d'assumir-la en plenitud i garanties. Ens cal també l'augment sostingut de la base afiliativa, única font d'ingressos consistent, per tal de poder donar resposta adequada a totes les necessitats presents.

Finalment, tot aquest procés de readequació organitzativa i tècnica ha coincidit també amb la necessitat de cobrir la plaça de la Secretaria Tècnica, fins fa poc sostinguda per la companya Esther Mira, a la qual no agraïrem prou els esforços i dedicació que ens ha prestat durant més de cinc llargs anys. El seu lloc queda avui cobert per la companya Núria Climent, també periodista i també afiliada, i que ha demostrat sempre la seva disposició

L'SPC necessita més que mai l'implicació del conjunt dels afiliats en la tasca diària

voluntarista a col·laborar en les tasques del Sindicat.

Tot plegat no constitueix una nova etapa, ni canvis de signe en el treball iniciat

des del nostre origen, però sí una readequació per tal d'afrontar amb èxit les exigències d'un moment especialment intens en la vida del Sindicat. Esperem que l'inventari al final del present mandat reculli avenços notables de la situació, tanmateix fràgil encara, dels i les periodistes no només de Catalunya, sinó també del conjunt de l'Estat.

La darrera reunió del Fòrum d'Organitzacions Periodistes d'Espanya celebrada a Madrid

Nova etapa de la plataforma prodrets d'autor

El Sindicat i la resta d'entitats podran denunciar l'ofici les infraccions a la LPI

LLUÍS DíEZ SOLANO

La Plataforma Prodrets d'Autor (PPDA) ha iniciat una nova etapa després que en la seva reunió del passat 16 de desembre aprovés un nou equip coordinador i l'impuls de noves iniciatives. Els objectius es concentren en tres punts bàsics. El primer és el seguiment i desenvolupament de les propostes dirigides a la Generalitat. El segon és actuar, o permetre que s'actui en nom de la Plataforma, a aquelles entitats membre que ho sol·licitin, denunciant les infraccions contra la Llei de Propietat Intel·lectual. En aquest sentit, es volen aprofitar les possibilitats que ofereix l'actual legislació de presentar una denúncia com a part davant els jutjats de primera instància sense que faci falta el

consentiment del perjudicat. La tercera qüestió que es vol dur a la pràctica és que des de la Plataforma es doni exemple i que s'adoptin els corresponents convenis entre les organitzacions que pertanyen a la PPDA, comproment-se a respectar els drets dels altres autors.

Un compromís públic

Al llarg de l'any passat, un dels eixos de l'activitat de la Plataforma va ser aconseguir que la Generalitat impulsés la redacció d'un llibre blanc sobre els drets d'autor que fossin d'obligat compliment per part de les institucions i empreses. Així, ja es va fer arribar al director general de Promoció Cultural, Vicenç Villatoro, l'enquesta realitzada entre els professio-

nals que mostren quines són les vulneracions més sistemàtiques dels drets d'autor. En aquest sentit, es vol aconseguir que s'estableixi algun tipus de compromís públic respecte les peticions plantejades de cara a l'emblemàtica data del 23 d'abril, dia del llibre i dels drets d'autor.

Villatoro ha complert un dels seus primers compromisos resultat de les denúncies plantejades per la Plataforma que era l'exigència d'algunes conselleries que els fotògrafs renunciessin als seus drets d'autor. Després de les instruccions

donades pel director general que s'eliminassin aquestes pràctiques, s'ha pogut comprovar que així ha estat en efecte.

Una de les vies noves d'actuació que es vol impulsar és aprofitar la possibilitat que ofereix la situació preelectoral per preparar una roda d'entrevistes amb representants polítics, al mateix temps que se'ls informa de l'activitat

La Generalitat ja ha retirat l'exigència d'algunes conselleries de renunciar als drets d'autor

desenvolupada, buscant el seu suport a les nostres propostes i fins i tot el seu compromís a defensar-les al Parlament en la pròxima legislatura.

Les eleccions, el punt de partida de l'activitat sindical

El repte del Sindicat de Periodistes de Catalunya és mantenir la situació preponderant a les redaccions d'ara fa quatre anys

Les eleccions sindicals són un moment crucial en la vida d'un sindicat i en el nostre cas, òbviament, no és una excepció. L'SPC prepara amb entusiasme els comicis que hi ha a les empreses catalanes de comunicació, on presenta els seus programes d'actuació als comitès d'empresa per als propers quatre anys. En aquests moments tenim 57 membres de comitès d'empresa. No som uns nousvinguts. Portem ja un període d'experiència que volem aprofitar per millorar la nostra oferta al conjunt

de treballadors de les empreses informatives. Volem recollir l'experiència dels nostres encerts i rectificar els nostres errors, dels quals tampoc ens en podem escapar. Els propers anys seran decisius perquè podem consolidar definitivament una presència en el conjunt del sector i un model sindical en el conjunt de l'Estat que ens ha de servir per assolir un dels grans objectius que es va marcar el Sindicat quan va néixer, que és el conveni marc. En aquesta edició de *Fil Directe* volem explicar

quina és la nostra oferta, quins són els resultats que s'han donat fins ara a les eleccions que ja s'han celebrat. Al marge dels comicis que ja s'han celebrat, a diverses empreses catalanes de comunicació, han passat o passen coses que han afectat directament la vida sindical interna. Per aquest motiu, us les volem explicar en aquest espai. *La Vanguardia*, l'Agència Efe i TVE, entre d'altres, viuen o han viscut episodis conflictius que aquí repassem amb els seus protagonistes

Resultats de l'SPC a les eleccions sindicals						
MITJA	SPC	CCOO	SPC/CCOO	UGT	CGT	APLI INDEP.
TV3			14	3	2	
COPE	1	1				
Diari de Sabadell	1					
Regió 7	9					
Diari de Tarragona	9					
EFE	2					3

L'SPC disposava a 31 de desembre de 1998 de 57 membres en els comitès d'empresa de les empreses de comunicació de Catalunya. A aquesta xifra cal afegir-hi els tres que formaven part de la candidatura conjunta amb CCOO que va guanyar les eleccions a TV3. Aquests resultats atorguen al Sindicat el 14è lloc en el còmput global de les eleccions sindicals a Catalunya. Els pròxims dies es celebraran eleccions a TVE i també a RNE on l'SPC presenta per primer cop una candidatura pròpia. L'SPC ha fet un esforç extraordinari per incrementar el nombre de llistes presentades.

Els 57 delegats corresponen tant als resultats de les eleccions celebrades en les darreres setmanes com a les que no s'han de fer perquè els comitès no han acabat encara el seu mandat. Entre les que s'han realitzat, destaquen els resultats a *Regió 7* i *Diari de Tarragona*, on hem passat de cinc a nou delegats gràcies a l'increment de plantilla que ha fet que el comitè hagi de ser més ampli.

També cal ressaltar, en el cas de l'Agència Efe, que per primera vegada es van fer eleccions primàries obertes a tota l'empresa per determinar la llista que presentaria l'SPC als comicis

Al voltant de les eleccions sindicals

FELIX ALONSO

Ja fa quatre anys que ens vam convertir en la quasi exclusiva força sindical a les redaccions. Ara estem en una altre període electoral, i possiblement sigui el millor moment de fer una reflexió en veu alta de què ha significat aquest mandat.

És evident que no es pot traçar una línia i dir que en tots aquests llocs la nostra presència ha estat aquesta, però sí que hi ha hagut un fil conductor de tota la nostra actuació que és la implicació dels periodistes en els problemes sindicals de les seves empreses. En aquest període hem estat presents en la negociació de tots els convenis que hi havia en el sector i n'hem impulsat d'altres que es negociaven per primer cop. També hem participat en tasques

Cal convertir la vida sindical a l'empresa en una normalitat i no en una activitat clandestina

plena ocupació (35 hores en conveni o per llei, supressió de les hores extres i compensació no econòmica de les estructurals), la no discriminació ni laboral ni professional per raons de sexe, procedència o ideologia (més dones en càrrecs de responsabilitat) o el servei a la ciutadania (no manipulació informativa, objectivitat, defensa de minories).

Les necessitats del col·lectiu

Pel que fa a les necessitats del col·lectiu, el Sindicat treballa per la defensa de l'ètica professional, l'ampliació del nostre mercat de treball (lluitar perquè siguin periodistes els que desenvolupin els nous llocs de treball en el sector multimèdia, disseny, documentació...), la defensa de la preparació de nous professionals (negociació per la incorporació regulada i útil dels becariis) i la pro-

pot fer caure en posicions groguistes, dirigisme o assemblarisme. Com ho fem? Hem de partir de les necessitats globals com a treballadors. L'SPC defensa la regularització laboral, la lluita per la

moció professional no basada en l'amiguisme o la presència o atracció física.

Les nostres necessitats com a empleats d'una empresa inclouen la millora o el manteniment del nostre poder adquisitiu (negociacions per sobre de l'IPC), la millora en la qualitat de vida en l'exercici de la professió (organització del treball, excedències, permisos retribuïts, anys sabàtics), la millora de les condicions de treball (instal·lacions adequades), millores professionals (cursos de formació continuada, beques per als treballadors,...) i R+D.

Finalment, hi ha les necessitats de comunicació i convivència entre els treballadors. Cal potenciar la comunicació per resoldre els problemes i no esperar una assemblea per afrontar assumptes menors o d'execució immediata. Cal mantenir informada la plantilla dels problemes i escoltar les opinions que faci arribar. És important no desatendre els aspectes formals que després poden evitar malentesos, com l'elaboració d'actes de les reunions, i fer-les públiques. S'ha de tenir present que abans de comprometre la signatura en decisions bàsiques cal convocar assemblees per ratificar les opcions preses.

Cal convertir la vida sindical dins de l'empresa en una normalitat i no en una activitat clandestina destinada a la secció sindical. No s'ha de convertir el càrrec electe en una plataforma de poder personal allunyat dels interessos de la majoria. I cal treballar per buscar el relleu generacional en les tasques sindicals, evitant estar més de vuit anys com a delegat sindical o membre del comitè d'empresa. Són tasques que poden semblar complicades i de molt esforç però que fetes amb honestetat i ganes no requereixen un treball sobrehumà. En canvi comporten satisfaccions morals i col·lectives en el desenvolupament de la feina professional i sindical.

ÚLTIMA HORA

Vaga a *El Mundo Deportivo* els dies 10 i 13 de març

L'assemblea de treballadors d'*El Mundo Deportivo*, reunida el 24 de febrer, ha convocat vaga pels propers dies 10 i 13 de març, amb 59 vots a favor de la mesura, sis en contra i cinc en blanc. La decisió està motivada en l'acomodament del fotògraf Rodolfo Molina a qui l'empresa es nega, com a uns altres tres fotògrafs més, a reconèixer la corresponent relació laboral derivada dels molts anys que porten treballant a l'empresa. El diari, per decisió del seu director, Santi Nolla, s'ha negat a que aquests companys siguin representats pel comitè d'empresa. L'SPC deplora aquesta actitud del director d'*EMD* i exigeix que es reconegui la relació laboral dels quatre companys.

El mateix dia de l'assemblea, va haver-hi una concentració a la porta d'*EMD* en suport dels quatre fotògrafs. A aquest cas, cal afegir el conflicte viscut a *El Periódico*, (vegeu pàgina 11) o el fort augment de la tensió que hi ha a *La Vanguardia*. El dia 22 de febrer es va celebrar una assemblea de fotògrafs de diversos mitjans per discutir com combatre aquesta situació.

Negociacions atípiques a *La Vanguardia*

IGNASI MOYA

PRESIDENT DEL COMITÈ D'EMPRESA

La negociació del conveni '98 a *La Vanguardia* podrà passar a la petita història d'aquest diari com la negociació d'un conveni si més no atípic. Per diverses raons. Per començar, el d'aquest any ha estat el primer conveni que es negocia des que Antoni Cambredó (provinent d'Editorial Planeta) i el seu equip es van fer càrrec de la direcció de TISA-La Vanguardia i les empreses de Javier Godó. I precisament la reestructuració de les empreses del grup Godó iniciada per aquesta nova direcció va ser un dels motius que van provocar el retard en l'inici de les negociacions del Conveni.

Així, la negociació va començar tard (a finals de juny), amb una nova cúpula directiva i amb l'empresa rebatejada. El del 1998 estava cridat a ser el primer conveni de la Vanguardia Edicions S.L. en substitució del tradicional de Talleres de Imprenta-La Vanguardia.

El comitè d'empresa i els treballadors de *La Vanguardia* van elaborar una plataforma en la qual es posava un èmfasi especial en aquelles qüestions que podien significar unes garanties més grans per a l'estabilitat dels llocs de treball, especialment en uns moments de canvi i reestructuració. Es va deixar ben clar des de bon principi que el més important per als treballadors no eren les reivindicacions econòmiques (encara que aquestes tampoc s'oblidaven) sinó les qüestions laborals i socials.

La plataforma dels treballadors demanava la regularització de les situacions anòmales (que afecten sobre tot a la redacció, amb persones que treballen sense cap tipus de contracte des de fa anys) i altres mesures encaminades a garantir un seguiment més ampli de la contractació i la formació a l'empresa. De la mateixa manera, es demanava la creació d'uns mecanismes que facilitessin una informació més àmplia (mitjançant el comitè) sobre uns projectes de l'empresa, per tal d'evitar tant com sigui possible l'externalització de la producció.

Totes aquestes demandes tenien unes clares bases en les quals es fonamentaven. D'una banda, acabar definitivament, a *La Vanguardia*, amb els llocs de treball submergits. D'altra banda, intentar evitar a la direcció "la temptació" de substituir treballadors "vells i cars" per d'altres "nous i barats" o, encara pitjor, la temptació d'emportar-se la feina a empreses que poden fer-la a preus de saldo incrementant així el procés de desindustrialització.

La resposta de la direcció a totes aquestes propostes va consistir en rotundes negatives o, a tot estirar, uns imprecisos "ja s'estudiarà". A més, i per si en quedava algun dubte de quines eren les intencions, la direcció va elaborar la seva pròpia llista de reivindicacions, pactar una escala B salarial per a les noves incorporacions, eliminar el plus d'antiguitat en un termini de quatre anys, eliminar per a les noves incorporacions el

ALVARO MONGE

Una de les manifestacions dels treballadors de "La Vanguardia" davant de la redacció

dret al Pacte de Pensions vigent, establir la jubilació obligatòria als 65 anys. En resum, demanaven molt i estaven disposats a donar molt poc. Aquesta situació va portar les negociacions a un carreró sense sortida.

El comitè d'empresa no podia negociar temes de tanta transcendència per al futur -i de dubtosa legalitat- com l'Escala B o la jubilació obligatòria, quan la direcció no acceptava ni tan sols parlar de les propostes dels treballadors. Semblava clar que la direcció estava disposada a fer un pols amb els treballadors i, si guanyaven, assentar les bases del futur sobre la precarietat laboral. Davant d'aquest bloqueig de la situació, l'única sortida era la mobilització.

L'empresa demanava molt i estava disposada a donar molt poc

Es van organitzar tres jornades d'aturades parcials (d'una i dues hores) amb concentracions davant de la cèntrica seu barcelonina del diari. La resposta del col·lectiu de treballadors (d'administració, tallers i redacció) a aquestes aturades va ser majoritària i va sorprendre fins i tot els més escèptics. El fet que la redacció del carrer Pelai quedés totalment deserta durant les hores d'aturada va demostrar que fins i tot el col·lectiu de periodistes, a qui tradicionalment s'acusa de desmobilització i poc solidari, se sentia plenament implicat en la negociació.

No va importar gaire que els altres mitjans d'informació catalans (premsa, ràdio i televisió) ignoressin de forma pràcticament unànime el conflicte, malgrat que no es veu tots els dies a centenars de treballadors de *La Vanguardia* tallant la circulació a la confluència dels carrers Balmes i Pelai. Les mobilitzacions van fer el seu efecte i, abans d'arribar a la jornada de vaga sencera (que suposava la no sortida del diari al carrer) l'e-

Treball aprova l'ERO de l'Agència EFE

FIL DIRECTE

El ministeri de Treball ha aprovat l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) presentat per l'Agència EFE i que es basa fonamentalment en un pla de jubilacions anticipades. El Sindicat de Periodistes de Catalunya ha participat en la negociació de l'ERO conjuntament amb la candidatura unitària d'EFE, sorgida de les anteriors eleccions sindicals, i amb CCOO. Per la seva banda, UGT no va voler participar a les negociacions. L'SPC va defensar des del principi la necessitat de negociar l'ERO per tal de forçar l'empresa a millorar les condicions que ofereix.

Gràcies a la tasca desenvolupada, els possibles afectats per l'aplicació de l'ERO tindran dret a percebre el 85% del salari brut en la fase de desocupació i el 100% de la pensió pública com si s'haguessin jubilat a l'edat de 65 anys. A més, hi haurà una revaloració anual del 2%, des dels 60 anys fins als 65. Aquestes són unes condicions que fins ara no s'havien aconseguit ni en una empresa pública ni en una de privada.

35 dies per any treballat

Pel que fa a les baixes incentivades, voluntàries, òbviament, es percebran 35 dies per any treballat, a més d'un milió de pessetes lineal, per als treballadors que, de manera voluntària, desitgin acollir-se a aquesta possibilitat. Això vol dir que els treballadors que acceptin acollir-s'hi, en la pràctica, percebrien en la majoria dels casos, 45 dies per any treballat, el que en termes reals és l'equivalent a un acomiadament improcedent. També s'estableix la possibilitat de recol·locacions, tan directes com diferides, també de caràcter voluntari. Per evitar possibles abusos per part de l'empresa, es crearà una comissió de seguiment.

L'ERO d'EFE, aprovat el passat 10 de febrer, afecta a 246 persones, 143 d'elles a partir de jubilacions anticipades, prejubilacions i compromisos d'accés al sistema de jubilació. Per als 103 treballadors restants es buscaran baixes incentivades en les condicions ja explicades. També s'atorgarà el lloc de treball de les 54 persones que actualment estan en excedència.

TVE-Catalunya, un centre sense director

Edifici de Televisió Espanyola a Sant Cugat, on fa tres mesos que funcionen sense director

SECCIÓ SINCIAL DE L'SPC A TVE

El Centre de Producció de Programes de TVE a Catalunya es troba des de fa 3 mesos sense director. Aquest no és l'únic càrrec de l'organigrama vacant a Sant Cugat. La crisi va començar el novembre amb les destitucions i/o dimissions de la directora, Aurora Catà, peó del ministre Piqué i ara col·locada a Planeta, el sots-director, Ramon Mateu, i el director d'informatius i programes, Josep Sanz, ex-TV3. La crisi no ha estat explicada i els motius ens semblen encara obscurs. Després va venir el canvi del director general de RTVE i sembla que Pio Cabanillas, hores d'ara, encara no ha trobat temps per ocupar-se de Sant Cugat. L'endeutament de RTVE i qüestions d'interès general com ara els Barça-Madrid el tenen ocupat.

Mentrestant, Enric Frigola, "Director de la producció executiva de programes infantils i juvenils", és director "en funcions" de Sant Cugat. El que havia de ser cosa de tres setmanes, de moment, ja és de quatre mesos. Valentín Villagrasa, sots-director d'Informatius, que compta amb el suport dels germans Fernández Díaz, és ara director d'Informatius. Ningú no sap com seran de definitius aquests nomenaments ni de quin grau de confiança gaudiran aquestes persones quan a Madrid hagin completat l'organigrama, però el

més trist d'aquesta situació és que, fora d'aquest centre, ni en cercles professionals ni en cercles polítics, a ningú no sembla importar-li qui en són els responsables. És més, ja fa anys que no hi ha cap pugna per ocupar les cadieres de comandament.

Tot plegat fa que el desencís i la provisionalitat s'hagin instal·lat en aquest centre, que amb 800 treballadors, navega sense rumb. Sant Cugat, encara que amb una autonomia sota mínims i una capacitat d'incidència en la programació que fa enrogir de vergonya, té un nivell de producció gens menyspreable. I això vol dir decisions que s'han de prendre, reunions que s'han de fer, organització...

La provisionalitat a l'àmbit dels programes, tant els fets per a Catalunya com els produïts per a tot l'Estat, fa que els treballadors afectats visquin amb total incertesa el seu futur. Un programa amb prestigi com és *Línia 900*, lloat per les successives direccions d'aquí, i de Madrid, exemple del que hauria de fer la televisió pública, és menystingut, li retallen el pressupost, en redueixen l'equip i malgrat les promeses, continua sense tenir un lloc a la graella des que fou desplaçat de la tarda dels diumenges per satisfer el caprici de Sánchez Dragó. Així, la majoria dels responsables de les diferents àrees de Sant Cugat fan la viu-viu, treuen profit

de la manca de direcció i accepten, sense posar pegues, totes i cadascuna de les decisions de Madrid per absurdes que siguin, com ara la recent retallada d'un 15% de totes les partides.

Ni el tímid suport d'un Consell Assessor de RTVE, que no gosa ni fer servir les limitades atribucions que li atorga l'Estatut de RTV vigent, ni les escadusseres preguntes o propostes d'algun grup parlamentari, faran canviar el criteri de la direcció general de RTVE respecte el nostre centre. Uns malfien perquè no som proud de casa i es neguen a reconèixer la nostra contribució, d'altra banda necessària, com a televisió pública catalana. Altres, immersos en la cursa per captar audiència amb subproductes de nul·la qualitat, ignoren l'aportació que, de sempre i amb un segell propi, el Centre de Sant Cugat ha fet a la programació de TVE.

El dia 24 de febrer, en la seva compareixença al Congrés de Diputats, Cabanillas, va ser interpellat pels diputats de l'oposició, entre d'altres coses, sobre la situació del centre de Sant Cugat. Tots ells, i en especial Miquel Iceta (PSC) i Pilar Rahola (PI), van fer força esment de les denúncies i queixes presentades per l'SPC sobre el funcionament del centre de Sant Cugat.

Potser hi ha qui pensa que Sant Cugat és molt lluny, però ha de saber que **aquí hi ha vida**.

Periodistes i polítics: amor o odi?

ANNA COMAS

El degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Salvador Alsius, té la virtut, cada Nadal des que ocupa el càrrec, de fer-nos reflexionar sobre algun tema cabdal per a la professió. L'any passat, en el dinar de Nadal que ofereix el president Pujol a la classe periodística, Alsius ens encoratjava a discernir sobre la institució benaurada del "pessebre" aquells àpats o actes on els periodistes hi són convidats per dret propi i on tothom sap que no hi trauran cap notícia. També l'any passat, Alsius, feia una crida a la solidaritat amb els polítics sotmesos a causes judicials a un tristot i poc freqüentat piscolabis ofert pel PSC. Enguany, el PSC va oferir als periodistes un sopar molt més ple de gent, i bastant més alegre, en un indret tant peculiar com el Zoològic.

Va ser en aquest sopar, a peu dret quan Alsius es va referir a l'amor/odi que uneix periodistes i polítics. Ho va fer, com sempre, amb el seu llenguatge florit i adjectivat i també sense cap rubor. Alsius va dir que periodistes i polítics ens necessitem, que els uns sense els altres no tindrem raó de ser. I els periodistes i els polítics que érem allà ens vam mirar i alguns i algunes es van fer l'ullet. En clau de festa, les paraules d'Alsius donaven peu a la gresca, a l'insinuació maliciosa o galant, perquè ja se sap que d'emboïcs entre periodistes (ells-elles) i polítics (ells-elles) n'hi ha hagut sempre i sempre n'hi haurà. Podríem encetar la discussió si és la classe política qui busca rotllo, per fer-se més bona publicitat, o bé, son els/les periodistes els/les qui d'aquesta manera tenen un accés més fàcil a determinades informacions. Molts anys d'observació fan pensar tanmateix que, seguint els trets d'una cultura patriarcal i masclista, son més aviat els polítics-homes els que s'acosten amb intencions no clarament informatives a les periodistes-dones, i que aquestes, segons els casos, són les que acaben decidint el què més les convé... en el camp afectiu o bé en l'informatiu. Aquí entrariem amb temes espinosos que no fan el cas, perquè hauríem de parlar de feminització de la feina de periodista, que hi ha més dones que treballen a les ràdios i les televisions que no pas als diaris, i que les que treballen als diaris, potser per ser un bé escàs, tenen una altra consideració i ofereixen un atractiu de més alt nivell als polítics importants.

Però he dit que no m'hi volia embranchar en això perquè Alsius no només va parlar d'amor, sinó també odi. I va ser arran de la celebració al Col·legi de Periodistes d'una Jornada anual que aquest any debatia sobre el sentit de la subsistència i el futur dels mitjans públics. Alsius va presentar la *baralla* que es va suscitar entre una fila zero de periodistes, tots treballadors de mitjans públics, i una taula de polítics del PI, ERC, CiU, PSC i IC. Uns i altres no es van posar d'acord i la discussió va pujar de to quan va quedar clar que els partits allà

representats no tindrien cap inconvenient a repetir els esquemes de gestió que ara dominen a la CCRTV i a RTVE: el govern que es forma després de cada procés electoral té dret a tractar-los com si es tractés del seu propi jardí, on els jardineros o els masovers han de ser de la seva corda, i els peons responde de forma inequívoca a les directrius. Del debat, més que odi se'n va desprendre incomprensió mútua. Tot i així hi ha un compromís dels polítics, que aquí volem recordar, perquè es compti amb els professionals a l'hora de renovar, en comissió parlamentària, els Estatuts de la Corporació de RTVE, i també per impulsar estatuts de redacció allà on no en tenen, com ara la ràdio i la televisió locals.

Però aquest Nadal, Alsius no va voler deixar de donar la seva empremta també al dinar de Nadal que ofereix el president de la Generalitat. Va aprofitar l'avinentesa per alertar els propis professionals, la majoria afiliats al Col·legi de Periodistes, perquè no juguin a polítics dins del Col·legi. En un marc solemne com aquell, va recordar que aviat hi haurà eleccions parcials i que els corrents d'opinió son benvinguts. De fet, ja fa temps que funciona el conegut com a Grup Lladó -en memòria del que fou insigne cronista de la ciutat Josep Maria Lladó- i que encapçala l'avui director de COM-Ràdio, l'ex president-fundador del Col·legi i encara aspirant a tornar a presidir-lo, Enric Sopena, i fa poc ha sorgit l'anomenat grup Gaziel, format per professionals de l'entorn de CiU i IC. Aquesta referència d'Alsius als grups d'opinió podria fer pensar a algú que es trasllada al sí d'una institució tant senyera i en teoria tant neutral, lluites polítiques i pel poder que, segons Alsius, estan fetes només per als escos del Parlament o dels ajuntaments.

Periodistes i polítics, amor i odi; de fet, sempre hi ha hagut a la història política que han fet de periodista i alguns periodistes que han arribat a polítics, tot i que amb menys freqüència. Més que d'amor i odi, parlaria de respecte mutu des del mateix graó de responsabilitat social davant els electors i els lectors. Deixant de banda cap mena de mitificació o entronització del polític per part del periodista, cap mena d'utilització o manipulació personal o partidista del polític cap al periodista. Un bri de dignitat. Hi ha societats avançades on això funciona així.

Cal un concepte alt d'autoregulació de la professió periodística, en aquest sentit, i cal també un concepte molt alt de què significa fer de polític, per aconseguir-ho. Aquí, potser, amb la transició a la democràcia encara massa recent, i el paper cabdal que hi han tingut els mitjans de comunicació, encara estem una mica orfes de rigor, i tot es barreja. Caldrà esperar amb ànsia els discursos de l'Alsius l'any vinent per veure si més enllà de l'amor o de l'odi, periodistes (ells-elles) i polítics (ells-elles) hem après una mica a estar cadascú al seu lloc.

Judici a un periodista rus

L'SPC col·labora amb les campanyes d'Amnistia Internacional

FIL DIRECTE

El periodista rus Gregory Pasko serà jutjat per un tribunal militar rus sota l'acusació d'espionatge i per revelar secrets d'Estat. Amnistia Internacional assegura que la seva

detenció es deu únicament a l'exercici no violent del seu dret a la llibertat d'expressió i el considera un pres de consciència. Pasko va filmar l'any 1993 un vaixell cisterna de la marina russa abocant residus radioactius al mar del Japó. Al proposa enviar cartes al ministeri d'Afers Estrangers de Rússia o a l'ambaixada a Madrid contra el judici a Pasko i pel

respecte al dret a la llibertat d'opinió i d'expressió que proclama la Declaració Universal dels Drets Humans.

Suport a una periodista colombiana

L'SPC s'ha adherit a la Plataforma per la Vida i els Drets Humans a Colòmbia que va ser presentada dies enrera a Barcelona per la periodista Mariela Guerrero, cap d'investigacions de la revista Alternativa. Guerrero és una ferma defensora dels drets humans, cosa que li ha costat a Colòmbia rebre múltiples amenaces, en especial de les organitzacions paramilitars. L'SPC s'ha adherit al manifest "contra la impunitat, pels drets humans i la justícia social", redactat per aquesta plataforma.

L'SPC reprèn el combat contra l'abús dels becaris

El Sindicat consensua amb estudiants i professors una proposta per afrontar el problema

ANNA COMAS

La problemàtica que suposa l'abús que fan moltes empreses de comunicació de la figura del becari ha preocupat l'SPC des del seu inici. L'SPC, conjuntament amb estudiants, professors i altres periodistes interessats en buscar solucions a aquest problema ha elaborat un document que recull les propostes bàsiques per regular les pràctiques dels estudiants als mitjans de comunicació.

L'SPC ja va elaborar el 1994 un primera proposta sobre el treball dels estudiants de les facultats de Ciències de la Informació i Comunicació, en pràctiques en els diversos mitjans. En aquell moment ja començava a ser un avís el fet que les empreses deixaven de pagar als estudiants. Les facultats comptabilitzaven aquesta "feina" com a mèrits acadèmics. Ja alertàvem del perill d'explotació que suposava per als estudiants, i del fet que aquests ocupaven llocs de treball estructurals, que haurien de ser ocupats pels llicenciats a l'atur.

Proposàvem que: o bé els estudiants no havien de cobrar res, i calia reduir la seva estada i horari a les empreses, i per tant la seva feina no s'havia ni de publicar ni d'emetre en cap cas; o bé, havia de ser una feina remunerada, pel salari mínim interprofessional, sota alguna mena de contracte, amb l'acord de les facultats, les empreses i els comitès d'empresa, i sota la supervisió d'un tutor que ho havia de ser de debò, i amb el seu paper pedagògic reconegut.

Aquesta proposta no es va arribar a discutir ni amb els estudiants afectats, ni amb les facultats, ni tant sols en el si de l'SPC teníem una postura clara sobre el tema. Després de quatre anys, la realitat no només ens ha donat la raó, sinó que la problemàtica s'ha complicat molt. La UPF va ser la primera en enviar estudiants a les empreses a fer pràctiques sense cobrar i a canvi d'una nota. Poc després s'hi va afegir l'UAB, que manté encara convenis amb algunes empreses que paguen quantitats ridícules per feines de més de vuit hores diàries, festius o caps de setmana. També ho fa amb empreses tan importants com RTVE o la CCRTV, que no paguen res per les mateixes hores i dies de feina. No cal dir que unes i altres empreses tenen els becaris ocupant llocs de feina estructural.

La situació es va complicar encara més amb l'aparició de la URL, que es vana de poder enviar munitions de becaris a les empreses, tant de periodisme com de comunicació audiovisual, fent-ho pagar a preu d'or als pares dels alumnes. La URL no pretén que els estudiants cobrin, ans al contrari, igual que la UPF, però almenys aquesta facultat té una borsa de

ANTONIO NODAR

Estudiants de la Universitat Autònoma en una de les aules de pràctiques de la facultat

treball a través de la qual es canalitza la feina remunerada dels estudiants, tot i que sigui en precari. La UAB és la que té una situació més delicada perquè els estudiants accedeixen a fer pràctiques a les empreses en funció de les notes que treuen, i la seva borsa de treball no acaba de canalitzar les ofertes remunerades de feina per als alumnes de la facultat.

Ara hi ha també empreses que fan quasi tota la producció a base de becaris. Hi ha el cas de BTB, però també de tantes emissores municipals que amb prou feines tenen ningú en plantilla o amb contracte i s'aprofiten de la bona fe dels estudiants que l'únic que volen és aprendre, fer currículum, i quedar-se a treballar allà on sigui quan acabi la carrera, encara que sapiga que no cobrarà res.

Per tot aquest panorama, l'SPC es va replantejar la proposta del 1994 i ha engegat una nova dinàmica de presa de consciència del problema, amb ganes de negociar aquesta nova proposta -consuadada amb un grup d'estudiants, representants de facultat- amb els sindicats, les universitats, les empreses, el Col·legi de Periodistes i el departament de Treball.

La proposta és la següent:

Pràctiques sense remuneració i amb assessorament

Els mal anomenats "becaris" no haurien de ser sinó estudiants que fan pràctiques a diferents mitjans, per les quals reben una valoració o qualificació acadèmica, decidida per un tutor de la pròpia empresa, i que passa a formar part del seu expedient acadèmic. L'estada a l'empresa dels estudiants en pràctiques hauria de ser, només, dins del període lectiu, per obtenir coneixements pràctics de la professió, però en cap cas haurien de fer cap mena de producció laboral;

per tant, no haurien de rebre cap mena de remuneració. Les facultats i els comitès d'empresa s'haurien de comprometre a controlar i impedir que es produïssin abusos.

Limitar l'horari i el nombre d'estudiants segons l'empresa

Precisament pels abusos que es produeixen ara mateix, l'SPC creu que les facultats estan obligades a limitar el nombre d'alumnes que envien a fer pràctiques a les diferents empreses, que no haurien de sobrepassar el 10% de la plantilla de redacció (o d'altres departaments tècnics si es tracta d'estudiants de comunicació audiovisual); l'horari no hauria de sobrepassar les quatre hores diàries, en dies laborables i en horari lectiu. De cap manera els estudiants en pràctiques haurien de treballar de nits, caps de setmana, festius o vacances acadèmiques. La feina de l'estudiant en pràctiques no s'hauria de publicar o emetre, llevat dels casos en què el tutor ho consideri oportú, prenent-ho sempre com un estímul i mai com una feina que pogués realitzar un redactor de plantilla.

Beques remunerades i controlades per tutors

L'SPC considera que només es pot parlar de "beca" quan existeix una remuneració, degudament controlada a través d'alguna institució intermediària (com ho havia estat l'Institut Oficial de Ràdio i Televisió, que depenia de RTVE), la pròpia universitat, mitjançant les seves borses de treball, o bé les mateixes empreses que poden oferir "beques d'estudi en pràctiques" en convenis equitatius i igualitaris per a tots els estudiants que hi vulguin optar, com és el cas de l'UPC. Malgrat aquesta possibilitat, l'SPC considera que, en cap cas, es podrà exigir una feina igual

o de característiques semblants a la d'un periodista en exercici de la seva professió, i sempre prevaldrà l'opinió dels tutors per decidir el destí final de la feina del becari. La remuneració pactada en forma de "beca" no hauria de ser inferior al salari mínim interprofessional, i el màxim d'hores a treballar no hauria de passar de les 35 hores, cinc dies a la setmana. Una altra fórmula que demanen els mateixos estudiants és la possibilitat d'obtenir aquestes "beques" remunerades en períodes de vacances. La idea generalitzada d'aquests estudiants és que s'hauria d'anar a un gran conveni sobre les pràctiques dels estudiants de periodisme i comunicació que impliqués totes les parts i evités els abusos.

Les dues fórmules -pràctiques que responen a una nota de curs i "beca" remunerada- es podrien aplicar simultàniament, diferenciant clarament els objectius d'una i altra. Això ja ho fa la UPF, que obliga a tots els estudiants de quart i cinquè curs a fer pràctiques, però no impedeix que en altres èpoques treballin amb "beques" de les empreses (més que de "beques" en molts casos hauríem de parlar de sous ridículs).

Creació de figures tutorials

El paper del tutor dins l'empresa és cabdal. Sovint es tracta d'un cap de secció o responsable que més aviat contribueix a treure el màxim suc de l'estudiant, en lloc d'ensenyar-lo i guiar-lo en les feines que se li encarreguen. Les empreses haurien de contemplar la creació de figures tutorials, amb alguna mena de compensació, i sota la supervisió del comitè d'empresa, que hauria d'implicar-se en el nomenament i el seguiment de la feina tutorial. Els convenis amb les facultats haurien de ser públics i haurien de fixar con-

tactes periòdics entre el tutor de pràctiques acadèmica i el d'empresa, cosa que ara no es fa quasi mai.

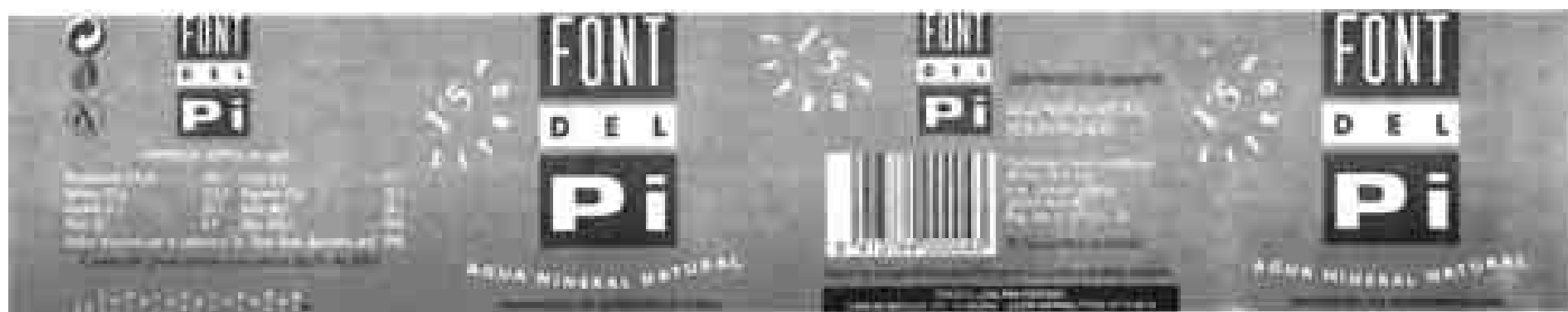
Fer pedagogia i persuasió a les facultats

No tots els estudiants tenen consciència del problema laboral que la seva feina en pràctiques comporta, ni tampoc que el fet que molts d'ells es quedin a treballar o s'ofereixin a fer-ho sense cobrar a moltes empreses -on hi han estat com a "becaris"- enverina el mercat, i a la curta o a la llarga els perjudica. Tot això no fa més que engruixir el món de l'atur i afavorir l'amiguisme i l'oportunisme, sovint impulsat des de les mateixes empreses, barrant el pas, potser, a bons futurs periodistes que mai no treballarien de franc.

També és cert, però, que la majoria d'estudiants no vol estar amb les mans plegades a les redaccions i volen treballar i de valent, que se'ls consideri "un més" de la redacció i potser un futur col·lega. La majoria diuen que "volen ser explotats" perquè així s'asseguren una feina en el futur. La realitat és que en alguns casos les empreses contracten en precari alguns becaris, o els fan corresponsals, o mantenen amb ells alguna mena de vincle per suplències o interinatges. Els mal anomenats "becaris" no volen perdre aquestes oportunitats, i per això els representants estudiantils a la facultat que han participat a les nostres reunions, albiren incomprensió i fins i tot rebuig cap aquesta proposta per part de molts estudiants que poden pensar que se'ls tanquen les portes per obtenir una feina a qualsevol preu.

El treball de persuasió s'haurà de fer, doncs, tant als deganats, sobretot amb el de l'UAB, que utilitza les pràctiques com a moneda de canvi curricular amb els alumnes, -tot i que les dificultats més grans poden venir de la URL, perquè les pràctiques en empreses van molt bé a l'hora de captar clients- com amb els propis alumnes. Cal convèncer-los que no poden ocupar un lloc de treball estructural sense cobrar, ni resoldre el problema de producció de les empreses que no volen invertir en personal, ni convertir-se, encara que sigui involuntàriament, en un impediment perquè d'altres companys o ells mateixos puguin acabar trobant una feina digna.

L'SPC pensa, en canvi, que aquesta proposta, o una de semblant que es pugui negociar, comptarà amb el suport dels sindicats majoritaris, CC.OO i UGT, així com del Col·legi de Periodistes de Catalunya, i el departament de Treball, totes elles instàncies que han mostrat el seu interès per afrontar i resoldre aquest problema que s'ha convertit en laboral, mentre que només s'hauria de tractar d'una qüestió acadèmica.

Continua el colobrot a TV3

Un conveni "ful", canvis al comitè d'empresa, nomenaments polítics, elements del serial laboral de la tele pública catalana

S.S.

Com *Fil Directe* ja va informar en el seu moment, el conveni col·lectiu 1995-97, en què els treballadors de TVC havien de recuperar gran part del poder adquisitiu perdut en la congelació salarial del 1994, va ser impugnat pel departament d'Economia i Finances, que va ordenar una nova congelació salarial, que coincidia amb la que l'any 1996 es va aplicar als treballadors públics, d'acord amb el pacte PP-CiU que llavors s'estrenava. La coalició convergent, entusiasta defensora de la congelació, potser va pensar que a TVC li calia "donar exemple", i per això el govern català va impugnar la validesa del conveni firmat poc abans, trencant amb el que havia estat fins llavors la tradició, és a dir, que el poder polític respectava els acords a què arribaven direcció i comitè d'empresa, fent ús de la seva capacitat negociadora.

El conflicte, que va comportar entre altres coses, la incorporació a la vaga de funcionaris de desembre de 1996 i que després va provocar la querrela per prevaricació contra el conseller de Treball, Ignasi Farreres, per haver dictat uns serveis mínims abusius, va coincidir amb l'arribada de Lluís Oliva i el seu equip, en gran part procedent de Catalunya Ràdio. Llavors vam estar mesos en què la direcció no reconeixia el conveni firmat i pretenia remetre's a l'anterior.

Doncs bé, quasi tres anys després ens trobem en una situació semblant, que pot fer pensar que ens trobem davant un conveni maleït: ara la direcció tampoc el reconeix perquè pretén fer passar com a nou conveni un preacord pactat (no firmat) "in extremis, dies abans de les eleccions sindicals amb una agònica comissió negociadora de l'antic comitè d'empresa, els mem-

FRANCESC LLOVET

Firma del conveni 1995-97 de TV3, un conveni maleït

bres de la qual van resultar sorollosament derrotats en les eleccions sindicals d'octubre del 1998. Aprofitant la debilitat d'un comitè que havia estat qüestionat per diversos motius per diferents assemblees, recollides de firmes i pels sindicats que eren majoria a les anteriors eleccions (CCOO i SPC), la direcció de TVC no va dubtar a comprometre's amb un acord que pretenia insuflar oxigen al comitè anterior però que fonamentalment, va aconseguir garantir a baix preu la pau social durant l'any 1999 (el preacord era per dos anys), farcit de cites electorals.

Rebuig al preacord

La nova majoria absoluta aconseguida per la candidatura CCOO-SPC va dur el nou comitè, d'acord amb la voluntat expressada per l'assemblea general, a rebutjar el preacord i a exigir la renegociació d'alguns punts lesius per als treballadors. Fins ara la direcció s'ha negat a qualsevol modificació mentre manté que el preacord és el nou

conveni (i aplica un increment salarial i un plus de productivitat per compensar el poder adquisitiu perdut), tot i que admet parlar amb una nova comissió negociadora dels treballadors]. L'esperit de Kafka ha tornat a planar per TVC, i no sembla que ens vulgui abandonar aviat, ja que el fet de no saber quin és el conveni vigent no farà sinó complicar les relacions laborals. De moment, el comitè ha engegat tres conflictes col·lectius per aspectes "rebaixats" en el preacord d'octubre, que probablement s'encarregarà de resoldre qui té la raó jurídica; la sindical i la del sentit comú ja és clara.

Pel que fa a informatius, amb vistes a l'any pre-electoral i potser pensant que calia "driblar" mecanismes

com l'Estatut de Redacció, aprovat el mes de juny després de tretze anys, la direcció de TVC ens va obsequiar amb uns nomenaments que van en la línia contrària del que es reclamava des de feia temps a la redacció. Professionalitat, possibilitat de promoció, desvinculació de les ingerències del poder polític. Procedents de la *pedrera* de Catalunya Ràdio o de l'*Avui*, s'ha "fitxat", al marge dels procediments d'accés previstos per a la resta de professionals, un nou cap d'Informatius, un nou delegat a Madrid, un cap de Redacció i un nou cap de Política, tots ells amb pedigrí correcte i adient a la "línia" de TVC.

Com va denunciar la secció sindical de l'SPC a TV3, es tracta dels efectes perversos d'un mecanisme pervers: el de gestió i control dels mitjans públics, que depenen directament dels governs de torn (a Catalunya, a més, el mateix des de fa dinou anys) i que no tenen la necessària autonomia per poder informar amb plena llibertat. Però això ja és tema d'un altre article.

La crisi dels mitjans públics, en evidència

RES

Organitzada pel Col·legi de Periodistes i la Societat Catalana de Comunicació, la Jornada Anual dels Periodistes Catalans es va centrar en la crisi de la ràdio i la televisió públiques. Tot i la limitada presència de professionals en actiu, i com cada any, la majoria eren estudiants; els debats, vius i polèmics, van ser interessants de cara a fer evident la crisi dels models de gestió, control i finançament dels mitjans públics de comunicació, i per posar en contacte -a vegades contrastadament- diversos actors d'aquesta representació.

Especialment reveladora va ser la taula rodona amb representants dels partits polítics catalans, membres de la comissió de control de la CCRTV i alhora de la comissió parlamentària que estudia la reforma de l'estatut d'aquesta corporació. Si una part dels polítics, especialment els que es defineixen prioritàriament d'esquerres- van plantejar la necessitat de garantir la independència dels mitjans en relació als governs, altres van defugir definir-se o els costava entendre la lògica professional que reclama llibertat per poder complir el precepte constitucional d'informar, i fins i tot es van apuntar acusacions de corporativisme.

Actitud defensiva

Tampoc no va fer gaire forat la proposta de la Comissió de Mitjans Públics del Col·legi de Periodistes (que va ser present en el debat i va elaborar un primer manifest) d'obrir els organismes de gestió, de control o d'assessorament dels mitjans públics a representacions socials, no únicament polítiques; tant en aquesta taula com en la que va congrega alguns directius de mitjans es va poder escoltar també aquesta insinuació de "democràcia orgànica", quan es tracta d'enriquir i no de retallar la representació de la societat i quan és un objectiu previst en els estatuts de RTVE i de moltes RTV autonòmiques, que no s'ha complert. L'actitud defensiva davant l'exigència d'independència professional també la van expressar els directius presents, per no parlar dels absents, entre els quals van destacar fins a tres representants de TV3, que tot i estar anunciats no van acudir, alguns fins i tot sense excusar-se.

Algú va considerar la trobada decebedora. Podem considerar-la, però, un primer contacte, brusc però sincer, entre els diferents actors que abans citàvem. Tot sembla indicar que es va obrint pas la consciència de la perversitat del model actual de gestió i control de la radiotelevisió pública, com ho demostren propostes que han sorgit del Consell de l'Audiovisual o altres que poden ser incorporades o assumides per formacions polítiques, ni que sigui interessadament, però que poden remoure les aigües massa temps somortes de la resignació fatalista davant un model que és el pitjor en relació als països que ens envolten. Aquesta manera de funcionar dels mitjans públics es pot canviar si fem avançar la cultura democràtica professional i aconseguim que l'assumeixin els representants de la sobirania popular.

Èxit de les vagues parcials a Catalunya Ràdio

T.R.

Els dies 24, 25 i 26 de gener es van fer tres vagues parcials, de dues hores de durada cadascuna, que van ser seguides de forma absoluta pels treballadors de les emissores de la Generalitat i que van afectar de ple a la programació, que va consistir només a transmetre música. Fins i tot programes fets per productores van mostrar el seu respecte per la protesta, i en van informar (cas de la transmissió futbolística de Joaquim Maria Puyal) o la van secundar (com el matinal d'Antoni Bassas). L'èxit de les vagues és

▼
L'aspiració és l'equiparació amb TV3, com en altres ràdios públiques

anteriors) per a aquests, davant del 2,1% pels de la ràdio, que no fa més que aprofundir les diferències.

Demostra en canvi, la falta de visió de la direcció de Catalunya Ràdio, i també del director general de la Corporació, Jordi Vilajoana, que argumenten que l'únic marc de referència de les emissores de la Generalitat és el sector de la radiodifusió i el seu mercat, oblidant el caràcter públic de la CCRTV i que la resta de radiotelevisions públiques, des de RTVE a la resta d'autonòmiques, no sols tenen equipa-

rats els salaris, sinó que tenen un conveni únic. Potser perquè és conscient d'això, el director general va deixar anar com qui no vol al cosa, en una entrevista amb Antoni Bassas, que si es procedís a la unificació potser caldria afrontar una regulació d'ocupació. Com sempre ame-

naces velades i, com sempre, silenci i opacitat sobre els guanyos de les productores que, tan a la ràdio com a la televisió, obtenen bons beneficis fent programes amb molts recursos, tècnics i humans, d'uns mitjans públics. L'empremta de profund pensament neoliberal que ni dissimulen els porta a una gran laxitud en aquest tema i en canvi a rígides actituds davant les reivindicacions dels treballadors que són, al cap i a la fi, els qui duen endavant cada dia la feina que dóna prestigi a les emissores de la Generalitat.

I ara, eleccions

La mobilització de la plantilla de Catalunya Ràdio s'ha fet poc a bans del procés d'eleccions sindicals, que ja s'ha començat i que culminarà en la votació del dia 5 de març. Tothom és conscient de l'especificitat de l'empresa, del seu paper social i de la seva utilització per part del poder polític, i les limitacions que tot això implica de cara a una vida sindical normalitzada. Però també sembla ja una

evidència que les coses han canviat, que els treballadors de les emissores de la Generalitat ja no se'ls pot tractar com a col·legials, i que ja no es pot anar amb "pors" a l'hora de defensar els interessos laborals i professionals dels treballadors. Això és responsabilitat de tots, i més concretament, de qui s'anima a presentar-se al comitè, que no és una institució *etiquetada* i inamovible, sinó que serà el que la majoria de treballadors vulgui, i actuarà de la forma que es decideixi en la votació i d'acord amb el programa i els candidats que es presentin.

Per això és important el paper dels sindicats, que són els que es presenten a les eleccions i miren de recollir les inquietuds dels seus afiliats i dels treballadors en general. I per això és important que l'SPC canalitzi les aspiracions del seu àmbit d'implantació i les faci confluïr a la dinàmica sindical unitària que compartim en el comitè d'empresa amb els companys de CCOO i amb altres companys independents.

El Periódico es mobilitza pels fotògrafs

La situació laboral irregular dels fotoperiodistes, detonant d'una convocatòria de vaga

L'assemblea d'El Periódico de Catalunya havia convocat vaga per al passat 22 de desembre en suport a les reivindicacions del col·lectiu de fotògrafs del diari que reclamava acabar d'un cop per sempre amb les irregularitats laborals i la manca de contractació. En alguns dels casos s'arribava fins als onze anys de treball a l'empresa sense cap tipus de relació laboral. Els protagonistes del conflicte expliquen quina és la situació general dels fotògrafs, no només els d'El Periódico, i com es va desenvolupar el procés. El punt de vista del comitè d'empresa completa la narració dels fets que suposen que, per primera vegada, els fotògrafs d'un mitjà diuen prou a la precarietat. Tot i els matisos entre les dues maneres de veure-ho, hi ha la coincidència en la denúncia d'una situació i la negociació i mobilització del conjunt de treballadors per defensar el que és just.

XAVIER ARKOTXA

Comitè d'empresa El Periódico

Han estat unes negociacions del voltant d'un any i mig, però al final hem aconseguit que *El Periódico de Catalunya* es posi en el camí d'acabar amb la precarietat laboral dels fotògrafs que hi treballen. Partiem d'una situació realment escandalosa. Catorze fotògrafs portaven molts anys (alguns d'ells entre vuit i deu) treballant sense cap tipus de contracte per a Edicions Primera Plana. El punt de partida de les negociacions amb l'empresa era una oferta que suposava l'entrada en plantilla de tan sols cinc fotògrafs, mentre que es proposava per a la resta, un contracte mercantil l'acceptació de la qual suposava, de fet, la pèrdua dels drets adquirits de pertànyer a la plantilla d'*El Periódico de Catalunya*.

Les negociacions es van centrar en aconseguir el major nombre possible de contractes indefinits i en què els que quedessin fora tinguessin unes condicions de treball equivalents a les dels seus companys fixes: que el preu per foto permetés garantir uns ingressos iguals als d'un fotògraf de plantilla, que entre el primer i el darrer encàrrec no transcorreguessin més de set hores (és a dir, no estiguessin sotmesos a una jornada indefinida), que es respectés el seu dret a no treballar quasi tots els caps de setmana de l'any i a disposar d'un mes de vacances (sense que això suposés la ruptura del contracte), que la cessió dels drets d'autor es realitzés per a la publicació a *El Periódico de Catalunya* i, previ pagament d'un preu especial fix per foto, en la resta de diaris del grup Z i només per una sola vegada.

Els drets d'autor

Cap al final de la negociació, l'escull principal, a part d'accedir a augmentar el nombre de fotògrafs que passaran a ser fixes, era la cessió dels drets d'autor i que es garantís que els ingressos dels qui firmessin el contracte mercantil fossin equivalents als de qui adquirissin la condició de fixes. Edicions Primera Plana es va mantenir fer-

ma al llarg de tota la negociació, en la qual sis era el nombre màxim de fotògrafs que estava disposada a incloure en plantilla. Pel que fa als drets d'autor, exigia que la cessió es realitzés per un mínim de 25 anys. A més, l'oferta econòmica suposava, segons els càlculs del comitè d'empresa, al voltant de dos milions de pessetes menys a l'any que un fotògraf de plantilla.

Negociació d'última hora

Tal com s'havien posat les coses per la postura inamovible de l'empresa, el comitè va recórrer a l'assemblea i aquesta, després d'un debat previ, va decidir en votació secreta convocar una jornada de vaga per al dia 22 de desembre. La postura de força va portar a la negociació d'última hora que va acabar en un preacord, ratificat per majoria absoluta de l'assemblea. Aquest acord suposa el desestimat per part de l'empresa d'imposar el contracte mercantil i l'entrada en plantilla de 10 dels 14 fotògrafs de manera escalonada (sis ja ho estan en data d'avui i els altres quatre ho aniran adquirint a ritme d'un cada any).

Les condicions dels quatre restants, conjuntament amb la de totes les persones que en els diferents departaments d'Edicions Primera Plana (administració, tallers i redacció) estan en situació irregular, es discutiran amb l'empresa i s'arribarà a un compromís de solució al llarg d'aquest any. El debat d'aquests casos suposarà l'anàlisi de cadascun d'ells amb detall per establir quin tipus de contracte és d'aplicació en cada cas (indefinit, a temps parcial, per obra...). Queda clar que ningú quedarà sense contracte i que ningú serà acomiadat,

Considerem que es tracta d'un bon acord que posa les bases perquè ningú, a partir d'ara, treballi sense el corresponent contracte a *El Periódico de Catalunya*. Aquest és, a més, el compromís que assumeix el comitè d'empresa com a portaveu del sentir de l'assemblea de treballadors d'Edicions Primera Plana.

ALVARO MONGE

Redacció d'El Periódico de Catalunya, al carrer Consell de Cent

COL·LECTIU DE FOTÒGRAFS D'EL PERIÓDICO

Després de quasi dos anys de negociacions dels fotògrafs en plantilla encoberta d'*El Periódico de Catalunya*, s'ha arribat a un acord amb l'empresa. Dúiem, segons el cas, entre sis i onze anys treballant i vam decidir que ja n'hi havia prou. Primer de tot vam haver d'aparcar o treure'ns del damunt tot un seguit de recels, enveges, i mal rotllos que teníem entre nosaltres, a causa d'una política d'empresa de divisió de la secció. Per tal que el comitè d'empresa ens recompensés com el que erem, fotògrafs de la casa, i que volíem ser-ho dins la legalitat com la resta de treballadors, ens calia la unitat del màxim de fotògrafs. S'havia de trencar amb la política de l'empresa de "divideix i guanyaràs". Després de diverses reunions, vam decidir fer una carta col·lectiva al director explicant-li quina era la nostra situació real dins l'empresa i quines eren les nostres pretensions.

La situació era de deu fotògrafs en plantilla encoberta a Barcelona, dos més en idèntica situació a Madrid i dos més a *El Dominical*. L'empresa no contemplava la integració dels fotògrafs, ja que segons el director "quan un fotògraf el faig en plantilla deixa de treballar". En realitat treballàvem amb tots els deures de la resta, sense garanties, treballant un terç més que la plantilla i cobrant un terç menys. Sense seguretat, ni festes, no cobràvem els diumenges, que eren un de cada dos, ni pagues, ni tan sols vacances d'estiu, ni els desplaçaments, ni l'amortització del material fotogràfic; l'empresa sempre ens deia que sobrava gent, però en realitat tots treballàvem més dies a l'any que un de plantilla.

Al director no li va fer gaire gràcia la carta, però ens va reunir i després de diverses converses, va acceptar l'error de l'empresa, i ens va dir que com a molt entrarien en plantilla quatre o cinc fotògrafs, oferint un contracte mercantil als altres, ja que deia que havia de solucionar d'una

vegada per totes el problema de la fotografia. Aleshores va delegar en el gerent per tal de negociar sobre com quedaria la cosa.

El comitè sempre s'havia mantingut al marge de les nostres reivindicacions. Perquè ells poguessin actuar havíem d'anar a magistratura. Però màgicament, després de posicionar-se l'empresa, van acceptar que una persona del comitè ens avalés i ens ajudés en la negociació. Les negociacions van ser molt dures, ja que l'empresa no es movia de les paraules del director, que el gerent havia interpretat de la manera que més li convenia. Ens van tenir més d'un any, discutint una sèrie de contractes mercantils irrisoris.

Els drets d'autor

Pretenien disposar per quatre duros dels drets d'explotació comercial de les nostres fotos, podent per tant cedir o vendre a tercers, sense pagar despeses, ni desplaçament, ni tan sols el material fungible, deixant els rodets a la porta, sense poder entrar al diari i perdent tots els drets adquirits, podent prescindir quan volguessin de tu. A més, hi havia un apartat de les negociacions, clau per a nosaltres: els drets d'autor, que l'empresa tenia especial interès que els perdéssim.

A l'empresa se li van acabar els raonaments i va començar amb ultimàtums i amenaces indirectes, com que "si no arribem en cinc dies a un acord cridarem a la gent per signar contractes mercantils i qui no volgués, adéu". Feia temps que estàvem posant al corrent de la negociació a la resta de la redacció i vam decidir que el comitè d'empresa negociés per nosaltres. L'inconvenient era que entraven noves persones a negociar, que no havien viscut l'any anterior de converses.

Després d'un any i mig, en veure l'empresa que no cedíem, van començar a treure els noms dels que volia en plantilla a veure si així ens dividia, sense aconseguir-ho. Van continuar fent propostes escrites, oferint cinc

contractes però de categoria inferior, pagant una mica millor les col·laboracions, però negant la possibilitat d'entrar mai en plantilla, i oferint un contracte mercantil semblant a l'anterior.

Paral·lelament el comitè ja havia parlat del tema en una assemblea de redacció, aconseguint primer el mandat de la redacció de lluitar per 14 llocs de treball a fotografia i en una segona assemblea convocar una vaga després d'una votació guanyada amb més del 75% de vots.

Això va ser el detonant perquè l'empresa, empenyada, començés a negociar de debò, amb el comitè, amb moltes presses ja que no volia ni arribar al dia anterior de la vaga que hi havia l'acte de reconciliació al Tribunal Laboral de Catalunya. El comitè creiem que es va equivocar al deixar la part interessada de banda en el moment clau, ni tan sols amb la presència d'un representant legal. No van entendre el potencial real de força de la vaga (solucionar el problema de tota la secció tenia un cost bastant inferior a la publicitat del dia de vaga).

Però van arribar a un pacte amb l'empresa, i van desconvoçar la vaga abans d'informar-nos a nosaltres i redacció; no ens van demanar la nostra aprovació, aconseguint el que l'empresa ja oferia als inicis de la negociació, però amb un compromís per part de l'empresa de regularitzar tots els llocs de treball irregulars en el proper conveni a partir de les necessitats reals de l'empresa.

Així que el resultat de les negociacions va ser que en primer lloc un fotògraf va entrar en plantilla que, segons el darrer conveni, havia de fer-se efectiva abans d'acabar el 1998. En segon lloc quatre fotògrafs i un laboratorista més en plantilla el dia 28 de desembre de 1998. Quatre fotògrafs "col·laboradors fixes" de BCN que entrarien en plantilla a raó d'un per any fins al 2003, en la mateixa situació que tenien fins ara, cobrant 30.000 pessetes més al mes. El cas dels dos fotògrafs col·laboradors de Madrid i els dos d'*El Dominical*, caldrà discutir-ho en la negociació del proper conveni que comença el 1999.

En definitiva, si ens haguéssim quedat asseguts i conformats, o fent queixes dins la pròpia secció com fins aleshores, encara seríem catorze treballadors sense contracte, mal pagats i amb un futur incert. Encara no ho tenim tot solucionat perquè hi ha vuit fotògrafs en situació irregular, però si més no hi ha un compromís de l'empresa per regularitzar-ho. Ara cal discutir els terminis perquè es resolgui d'una vegada. No tant sols a *El Periódico*, sinó també a tots els diaris i mitjans de comunicació on els fotògrafs no es tenen en compte a l'hora de parlar de contractes, ni per part dels propis companys dels comitès, a vegades. Ja és hora que els fotoperiodistes reaccionem, portem massa temps deixant-nos trepitjar.

ENTREVISTA

Manu Mediavilla. Secretari General del Sindicat de Periodistes de Madrid

“El problema principal és la passivitat”

— Com és gesta el Sindicat de Periodistes de Madrid?

— Una mica per casualitat. Hi havia inquietud per part d'una gent que es coneix, que és conscient d'una situació laboral caòtica. Coincideixen una sèrie de persones, primer els dissabtes a la tarda en un cafè. Són xerrades d'entre quinze i vint persones que es van trobant a partir del mes de novembre de 1997. La cosa va prenent forma i es van fent petits salts qualitius. Ens vam posar en contacte amb l'SPC, que ens va donar suport total. Vam convocar una primera assemblea informativa i comencem a posar els fonaments. Quasi 250 persones van mostrar la seva simpatia pel projecte. La trobada de periodistes de Cadis és molt positiu per a nosaltres i és on veiem que hem de seguir el model iniciat per l'SPC. A la tornada de Cadis vam organitzar una nova assemblea informativa a la qual hi van assistir unes 60 persones i vam escollir una gestora, que ha de començar a organitzar el Congrés Constituent de l'SPM. Es comencen a fer les primeres preafiliacions, que comporten ja un compromís material amb el Sindicat, de tal manera que, a l'inici del Congrés Constituent, tenim 322 adhesions. Al llarg del Congrés, s'hi van preafiliar unes 40 persones més.

— Quines han estat les primeres reaccions dins de la professió arran del Congrés?

— L'SPM ha despertat un enorme interès. Està arribant gent nova. Hi ha hagut molta gent que s'ha donat per al·ludida a la crida que ha fet el Sindicat.

— Quina seria la radiografia de l'afiliat a l'SPM?

— El perfil és molt ampli ja des del principi. Hi ha força joventut, professionals joves que ja porten anys treballant. També tenim joves que són a l'atur, però són minoria. Pel que fa a la seva situació laboral, hi ha de tot: dels que estan en una bona situació i d'altres més a precari. Hi ha molta barreja d'àmbits, tant de premsa, com de ràdio, televisió, gabinets de premsa... La presència d'homes i dones és molt equilibrada, com ho demostra que l'Executiva sorgida del Congrés està composta per nou homes i set dones. L'SPM també té molts membres que ja superen amb escreix els 40 anys. També és molt important la presència de fotògrafs. Prop d'un

EDUARD FARINYES

Manu Mediavilla (a la dreta) va ser escollit secretari general de l'SPM

15% de la militància són fotoperiodistes i dos d'ells són a l'Executiva.

— En quins mitjans s'ha aconseguit una presència important?

— Als llocs on hem tingut millor entrada és al món de la ràdio, tant la privada com la pública. Onda Cero, Cadena Ser, Ràdio Nacional... Als diaris, la nostra presència és més irregular. Hi ha llocs que estan molt bé i hi ha gent que no es dona per al·ludida. Estem convençuts, però, que la solidaritat ja vindrà i seguirem avançant

— Els problemes dels periodistes a Madrid no deuen ser molt diferents dels que hi ha a Catalunya o a la resta de l'Estat. Hi ha, però, alguna particularitat en el cas de Madrid?

— Jo conec la situació de Catalunya pel que m'heu explicat vosaltres i crec que la situació a Madrid és molt pitjor. Hi ha més mitjans nous, hi ha les seus centrals de les cadenes de televisió, hi ha més agències, hi ha, per tant, més precarietat encara que en altres llocs. Hi ha més

aventures empresarials, com les del *Ya i Diario 16*, on no es caracteritzen per tenir bones condicions laborals.

— Quines són les vostres prioritats?

— La primera i principal és organitzar-nos per poder arribar a tots els mitjans. Hi ha gent disposada a lluitar per un mínim de dignitat professional i laboral i volem aprofitar la punta de consciència i interès per l'aposta sindical que suposa el Congrés. Ens falta arribar als mitjans locals. Calia trencar la passivitat de la professió. El repte principal és implantar-nos a les empreses i tenir accés a la informació.

— El primer repte serà el de les eleccions sindicals. S'han començat ja a preparar candidatures?

— El calendari sindical ens ha enxampat en una situació dolenta. Les vacances d'estiu primer i després les de Nadal ens han marcat el ritme del projecte i tenim els diferents processos electorals ja molt a sobre. La nostra filosofia és donar la màxima flexibilitat i veure quines possibi-

litats tenim. Anirem on veiem clar que tenim possibilitats de treballar, que es pot fer alguna cosa, sols o en companyia. Hi ha llocs en els quals ja, legalment, no hi podem participar. Però ja hem posat els primers delegats que, encara que oficialment no siguin de l'SPM, si que és gent nostra, com a la Cadena Ser. El que ens interessa és defensar els treballadors i encara tenim força marge de maniobra en alguns mitjans, sobretot a empreses petites. Cada mitjà té el seu ritme. On és difícil és als mitjans públics, perquè allà els processos electorals ja estan en marxa,

“La situació laboral de la professió a Madrid és molt pitjor que a Catalunya”

però això no serà un obstacle perquè l'SPM hi faci la seva feina.

— Quines són les principals dificultats que us heu trobat?

— Desgraciadament, moltes. La situació real no afavoreix un sindicat que surt de la base, que és independent. No tenim ningú a qui recórrer, ni a nivell d'infraestructures ni de recursos. Ens ho hem de guanyar tot a pols, sorgint del no res. Ja ho he dit, tot va començar en una xerrada de cafè. La dificultat principal és la passivitat de la professió. Hi ha gent que encara no té consciència de quina és la situació. Hi ha hagut gent que ha tingut una actitud d'esperar i veure què passava, si anava de debò. Entre els sindicats confederals hi ha matisos. Hi ha qui ens rep amb més flexibilitat que d'altres. En qualsevol cas prefereixo un periodista afiliat a un altre sindicat encara que no sigui l'SPM que no un que no ho estigui enlloc.

— El següent pas, haurà de ser una confederació estatal de sindicats de periodistes?

— Això és evident. Els sindicats confederals no han aconseguit portar la professió periodística darrera d'ells potser per l'escepticisme que la gent ha tingut cap a ells. Nosaltres arribem per ocupar un buit i aconseguir que hi hagi gent que s'interessi per l'activitat sindical. Nosaltres volem relacions amb tothom dins de la igualtat. Nosaltres fem un sindicalisme professional i independent, a imatge de l'SPC, que porta ja sis anys funcionant perfectament. Els treballadors hem de ser forts perquè els empresaris ho són. Ara hi ha l'SPC; l'SPM ha nascut amb força, la Unió de Treballadors de la Comunicació d'Euskadi continua endavant i hi ha molts llocs on hi ha interès de la gent per crear un sindicat independent i professional, com a Andalusia. És un camí imparabile.

— Una de les proclames sorgides del vostre Congrés és el de treballar conjuntament amb tots els col·lectius de periodistes. Aposteu per reforçar el Fòrum d'Organitzacions de Periodistes?

— Caldrà estudiar-ho a fons. El FOP ens sembla una fórmula vàlida que serveix per reunir tota la professió que té interès en defensar-se i que funciona amb els seus matisos. Cal veure si es manté la seva estructura actual, si cal rectificar-la; com evoluciona. El nostre missatge al Fòrum és que cal trobar una fórmula unitària, eficaç, adaptada a la realitat de la professió, no inflexible a noves experiències.

SPC
Sindicat de Periodistes de Catalunya

FIL DIRECTE

Edita

Sindicat de Periodistes de Catalunya

Ronda Universitat, 20, 3er.1ª.

08007-Barcelona.

Tel: 93 412 .77 63

Fax: 93 412 .12 73

Dipòsit legal
GI-16294

Internet

spc.mundivia.es

Correu electrònic

spc1@mundivia.es

La punta

